

சுகன்மோகினி

488

488

RECEIVED BY THE EXPRESS
6 MAR. 1945

3C
807 211 / 4223M
K145-22-2
183098

சுகன்மோகினி

FEBRUARY 1945

Shini

UNIQUE
IN EVERY RESPECT
BEST OF ITS KIND

தமிழன்பர்களின் வாழ்த்து

தேசாரியரின் திருவருளால் மோகினி மலர் தமிழன்பர்களின் எல்லையற்ற அபிமானத்தைப் பெற்று, புகழ்மலை சூழக்கொண்டுள்ளாள். வந்துள்ள பாராட்டுகளை முற்றும் வெளியிடுவதென்றால் பக்கம் பக்கமாக நிரப்பிவிடலாம். ஒரு பாளை சேற்றுக்கு ஒரு அரிசி பதம் என்பதுபோல பொருக்கு மணியான சில பாராட்டுகளை மட்டும் இங்கு வெளியிடுகிறோம். மற்ற அன்பர்கள் குறைபடக்கூடாது; மன்னிக்கவும். அனைவர்க்கும் வந்தனம். மோகினி மலர் இதழிலும் பல தூதன அம்சங்களைச் சேர்த்து பூரண படப்பொலிவுடன் வெளியிட முன்வந்துள்ளோம். வாசகர்களுக்கு பெருவிருந்தாயிருக்குமென நம்புகிறோம்.

சக்காவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆசிரவதித்திருக்கிரர் (12-1-45);—“...மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டிய தில்லை. மலரை எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிப்பார்கள். பார்த்து ரொம்பச் சந்தோஷமாயிற்று... உங்கள் ஐகன்மோகினியைப் பற்றி தலைவர் ஒருவர் எழுதியிருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதை நானும் ஆமோதிக்கிறேன்.” ராஜாஜி இங்கு குறிப்பிட்டிருப்பது சென்ற மோகினியில் வெளியிடப்பட்டுள்ள 20-12-44-ல் கடிதமே: அதாவது, “மோகினி ஒன்றே சூதாட்ட மில்லாமல் தார்பிக உணர்ச்சியுடன் நடக்கிறது... மோகினியை உரிய காலத்தில் வாரப்பத்திரிகையாக்க முடியும்... மேன்மேலும் கண்ணபிரான் அருளால், சிதாதர்மத்தின் பெருமையால் மோகினி அழிவிருத்தியடையும்.”

ரஸிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் எழுதுகிறார் (17-1-45) கட்டுரைகளும், படங்களும்—நான் பார்த்தமட்டில்—தமிழருக்கு நல்ல விருந்து. எப்படி எல்லாமோ தமிழரை சந்தோஷப்படுத்தலாம்; அவர்களது வாழ்க்கையை உயர்த்தலாம் என்பது மலரிலிருந்து தெரிகிறது...”

மலர் ஆசிரியன் வை. மு. ஸ்ரீக்கு வந்துள்ள பல கடிதங்களுள் இரு பிரபலஸ்தர்களின் பாராட்டுகளை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகிறோம்:—

YOGI SHUDDHANANDHA BARATHI writes: (22-1-45)

THE PONGAL FLOWER is a veritable golden fruit of your magnanimous heart! Sweet in substance, healthy to taste, and beautiful in look, the book fruit is a feast of all that is good in journalism. Your pen puts forth the blossoms of a renaissance style and substance. You have left no stones unturned to bring the journal to a level *higher than the height of modern journalism*.

PRATIJNAI is one of the most touching stories that I have ever read, woven by a masterly imagination, around the tragedies of the Cine-craze! The Editress manifests the ideal of Indian Womanhood in every page of it. That is the life of such stories.

R. PARTHASARTHY, A. I. R., Trichy writes: (18-1-45)

I must congratulate you all for the very fine Annual Number, which you have managed to bring out even in these days with a bumper crop of interesting articles by a variety of contributors, not to mention the lively and colourful pictures. It is *indeed an achievement from a rural area* like Singaperumalkoil.

ஐகன்மோக்ன்

ஐயுனர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுனர் விஸ்வ தவர்க்கு - திருவள்ளுவர்
ஐகன்மோசினியென்னுஞ் சஞ்சிகையைக் காக்க
ஐகன்மோ சினி! மனத்தைச் சார்த்து. - வீரராகவ கன்

மேல்.
அட்டைப்
பட விளக்கம்

ஆண்டு 22. திங்கள் 2
நாள் 19
February 1945

தாயின் முத்தம்

சேய்

அம்மம்மா நானுள் குழந்தை-உன்
ஆசைக் கனியாக வந்தேன்.
அம்மம்மா நானொரு வீரன்-விளை
யாட்டாய் உலகத்தை வெல்வேன்.
நானொரு குட்டி யுலகம்- அம்மா
நானே இனிவரும் நாடு.
ஏனம்மா கவலை யினிமேல்-உன்
இன்பக் கனவே நானம்மா!
இந்தக் குதினமேல் ஏறி
ஏழுலகத்தையும் பார்ப்பேன்.
தந்தைக்குப் பல்லாக்கு தருவேன்-உன்
தங்கப் பரிசுநான் அம்மா.

**LARGEST
CIRCULATED
TAMIL MONTHLY
ESTD: 1923**

183098

மான் போலத் துள்ளும் குழந்தை-முத்த
மலர் போலச் சிரிக்கும் குழந்தை
தேன் போலப் பேசும் குழந்தை-என்
தெய்வ வடிவான குழந்தை.
கண்ணை கண்ணுக்கு முத்தம்-என்
கட்டிக் கரும்புக்கு முத்தம்.
விண்ணர் அமதுக்கு முத்தம்-என்
விரக் குழந்தைக்கு முத்தம்.

தனிப்பிரதி அரை 4
வருட சந்தா ரூ. 3.
ஜீவிய சந்தா ரூ. 50

சுத்தானந்த பாதர்

★
11/12/31
145222

ஆசிரியை
வை. மு. கோதை நாயகி அம்மாள்
உதவி ஆசிரியர்
வை. மு. ஸ்ரீநிவாஸன். எம். ஏ. பி. எஸ்.

கவியும் உலகும்

சுத்தானந்த பாரதி

நமது வைஸ்ராய் வேவல் பிரபு ஒரு செய்யுட்கோவை தொகுத்திருக்கிறார் — அதற்கு “Other Men's Flowers” பிறிமலர்கள் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார். வேவல் இராணுவ-வீரர்மட்டுமல்ல; இலக்கிய வீரரும் ஆவார்; அவர் ஆங்கில நடை யிக்க அழகாகவும் தெளிவாகவும் சுருக்க விளக்கமாகவும் இருக்கிறது; வேவல் கலாசிகர்; வெடி மருந்துக்கலைபுடன் கவிக்கலையையும் உணர்ந்தவர். கிப்ளிங், பிரெளனிங், செஸ்டர்டன், யிளேக், பிரான்ளிஸ் தாம்ஸன், ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி முதலிய புலவர் கவிதைகளை அவர் சுவைத்துப் படித்து மனப் பாடம் செய்திருக்கிறார். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில்லின் பெரிய மூளையிலும் ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகள் ஊறிக்கிடக்கின்றன, அவர் பேச்சிலும் கவிச்சுவையுண்டு; பேச்சிடையே பொருத்தமான கவி வாக்குகளை அவர் உருக்கமாகப் பொழிவதுண்டு; அப்படியே வேவல் பிரபுவும் தமது பேச்சிடையே கவிதையும் பொழிக்கிறார். முதன்மையாக கிப்ளிங் (Kipling) கவிதைகளில் ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லி அவர் சொற்பொழிவை முடிப்பதுண்டு.

வேவல் பிரபு சொல்லுகிறார்:—

“இசை, உட்பொருள், கவர்ச்சி இவை சிறந்த கவியிலக்கணங்கள். கவிதையில் உலகுக்குப் பயனை பொருள் இருக்கவேண்டும், மற்ற

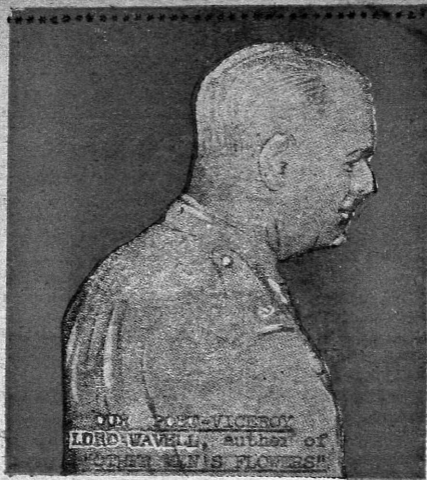
வர்களைக் காட்டிலும் கவி அருட்காட்சி பெற்றவன்; ஆனால் ஏதோ சிலர்தவிர வேறொருவருக்கும் விளங்காதபடியிருந்தால், அவனது காட்சியால் என்ன பயன்?” கவியுள்ளம் வானிற் பறப்பதுமட்டுமே போதாது; விரிவான உலகிலும் அது சுற்ற வேண்டும்; கவிக்கு உலகம் தெரிய வேண்டும். அவன் சொல்லும் பொருளும் உலகோர் உள்ளத்தைத் தொடவேண்டும்.

போர்என்றால் எத்தனையோ இடர்கள் வரும்; உயிருக்கு ஒவ்வொரு நொடியும் ஆபத்துத்தான்; ஆபத்தும் விபத்தும் வரும்போதெல்லாம் எனக்கு ஆறுதலளிப்பது என் உள்ளத்தைத் தொடும் கவிதையே”

தென்றல் மன்றல், காதல் சாதல், வேதம் தேதம், குயில் மயில், மதி விதி, முகைநகை,—என்று பாடிவிட்டால் போதாது. இக்கால உலகம் வாழ்விற்கு வகை தேடுகிறது. ஆதலால் கவிதை தெய்வச்சுவையுடன் வாழ்விற்கும் பயனாகவேண்டும். சென்ற பெரும் போரில் ஒரு களத்தில், போர்முடிசடித்தது, எல்லோரும் துப்பாக்கிகளை எடுத்து நின்றனர். ஒரு வீரன்மட்டும் பேரொழுளையில் கவிக்கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான். தளகர்த்தன் வந்தான்—

“Damn your writing
Mind your fighting”

“உன் எழுத்து ஒழிக! போரைக் கவனி” என்றான்.

"Music, mystery and magic are the essence of the highest poetry. And surely it should have meaning. A poet is a man to whom Vision is given beyond his fellows. Of what use is that vision if he expresses it in words unintelligible to all except a small circle ? " — WAVELL.

இந்த இரண்டுவரிகள் போர்க்கள முழுதும் பரவி வீரர்களுக்கு வெகு உற்சாகமளித்தன—அவற்றை ஒப்பித்துக்கொண்டே வீரர் போர் வென்றனர்.

1792-ம் ஆண்டில் ஒரு பிரெஞ்சுப் போரில் வீரர்கள் சோர்வுற்றனர்; நுழேதெலில் (Rouget de Lisle) என்ற ஒரு எளிய வீரன்

திடீரென்று காலீசில் எழுந்ததும் ஒரு கீதம் பாடினான். அந்தப் பாட்டு காட்டுத்தீபோலப் பரவி நாட்டை ஆவேசப்படுத்தியது; மார்செய்யேஸ் (Marseilles) என்னும் அப்பாட்டு இன்றும் ஒவ்வொரு பிரெஞ்சுக்காரன் உள்ளத்திலும் நாளிலும் தவழ்கின்றது. ஹிட்லர் பிரான்னைப் தழித்தும் இந்தப் பாட்டிற்கு அடக்கு

முறை போட்டான். சீரெஞ்சுள்
ளம் இந்தப் பாட்டைப் பாடியே
வீறுபெற்று இன்று மறுபடியும்
குடியரசை நாட்டியது. வீரன்
கோல் (Gaule) வெற்றி முழக்கத்த
டன் பாரிஸில் நுழைந்தபோது பதி
னாயிரக்கணக்கான குரல்கள் இதே
பாட்டைப் பாடி இன்பக் கண்ணீ
ருடன் தமதுதலைவனைவரவேற்றன.

இதேமாதிரி நமது நாட்டில் பர
விய கீதம் பங்கிம் சந்திரரின்
வந்தேமாதா கீதமே; அதுவே நமது
நாட்டின் மறுமலர்ச்சிப் பாட்டு.
இலட்சக்கணக்கான பாடல்கள்
நமது நாட்டில் வழங்குகின்றன.
எனினும் தேசத்திற்கு ஆவேசமளித்
ததில் பங்கிம் சந்திரரின் ஜனநீத
மடத்திலுள்ள வந்தேமாதா கீதத்
திற்கு இணையில்லை. [புதுமைக்கவி
களின் வாக்குகள் வந்தேமாதரத்
தின் எதிரொலிகளே!] அதற்கடுத்த
படி நாட்டைக் கவர்ந்த கீதம்
தாசூரின் ஜனகணமன அநிநாயக
ஜயஹே" என்ற தீவ்யவாணி. நமது
தமிழகத்தில் கவி சுப்பிரமணிய
பாரதியார் வந்தேமாதா கீதத்தில்
ஆவேசம் பெற்றார். செந்தமிழ்நாடு,
வந்தேமாதரம், வீரசுதந்தரம், பாரத
சமுதாயம், விடுதலை, விடுதலை—
ஆகிய ஐந்து பாரதிபாடல்களும் தமிழ்
முருக்கு வீர விழிப்பையளித்தன.

வங்காளம் பங்கிமின் வந்தே
மாதரத்துடன் எழுந்தது; இந்தி
யாவே தேசிய உணர்ச்சிபெற்
றெழுந்தது; மராட்டிய சிங்கமான
திலகர் எழுந்தார்; தமிழ்ச் சிங்க
மான வீரச்சிதம்பரம்பிள்ளை எழுந்
தார். சிதம்பரம் பிள்ளை இயக்கத்
திற்கு ஒரு கவி எழுந்தார்—சுப்பிர
மணிய பாரதி; அவர் பாடிய
"வந்தேமாதாடென்போம்" அந்தக்
காலம் தமிழகத்தை எழுப்பியது.
அதை அச்சிட்டு நாடெங்கும் பரப்

பினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி ஐயர்.
தமிழில் எத்தனையோ புலவர் பாடல்
களுண்டு; என்றாலும் பாரதி
பாடலைப்போல் நாட்டிற்கு உணர்ச்சி
தந்த பாடல் வேறெதுவுமில்லை.
அகராதிப் புலவர்கள் "யாப்பில்லை,
அணியில்லை, தனியில்லை, தொடை
யில்லை, தூக்கில்லை" என்று கூச்ச
லிட்டார்கள்! என்றாலும் பாரதி
பாடலின் வேகத்தை யாராலும்
தடுக்கமுடியவில்லை. அப்படியே
வங்காளப்புலவர்களும் தாசூரின்
புதிய பாடல்களைக் குறைசொல்
லிக் கூச்சலிட்டுக் கேலிசெய்
தனர். அவருக்கு நோபல் வெகு
மதி கிடைத்ததும் வம்புப் புலவர்
ஜம்பம் பலிக்காமல் வாயடைத்
தனர். தாசூரும் பாரதியும் புது
மைக்கவிகள். இவர்கள் கவிகள்
சில கரும்புலவர்களுக்குப் பிடிக்கா
மல் இருக்கலாம்; அப்படிப்பட்ட
வர்கள் இலட்சத்தில் இரண்டொரு
வர் இருக்கலாம். மற்றப் பொது
மக்களுக்கெல்லாம் இந்தப் புதுமைக்
கவிகளின் வாக்கு சமயசஞ்சீவியா
கக் கிடைத்தது. இவர்கள் வாக்கின்
இரகசியம் என்ன? இவர்கள் காலத்
தையும் உலகத்தையும் அறிந்தே
பாடினார்கள்; இவர்கள் வெறும்
கவிகளல்லர்; இவர்கள் பாமர
ஜனங்களுக்கும் புதிய நாட்டுரிமை
யுணர்ச்சியும் ஒற்றுமையுணர்ச்சி
யும் சம நோக்கமும் உண்டாகப்
பாடியவர்கள். பழைய இலக்கியங்
களில் பக்கம் பக்கமாகப் பெண்
வர்ணனைகளைக் காண்கிறோம்;
கொண்டைப்பூமுதல் தண்டை
சிலம்புவரையில் ஒவ்வொரு மயி
ரிழை, புடவையின் நூலிழை, துடி
யிடை, பவளவாய், கமலக்கண்
(அதிற்படர்ந்த பூனை யைக் கூட
விடாமல்) பழம்புலவர்கள் வர்ணித்து
விட்டார்கள். பெண் சமுதாயம்

விழிப்புறவில்லை. ஆனால் பாரதியாரின் பெண்ணுரிமைப் பாடல் களுக்குள்ள சக்தி நமது பெண்ணினத்தைச் சுதந்தரக்கனல் பெற எழுப்பிச் செயலுக்குத் தூண்டியது! அதனால்தான் இன்று ஜகன்மோகினி போன்ற பத்திரிகையை யும் அம்புஜம்மாள் போன்ற காந்தி பக்தைகளையும் காண்கிறோம்.

கவியானவன் வெறும் மனக்கனவுகளிலும் கற்பனைச் சித்திரங்களிலுமே தன்னையிழுந்து திரியக் கூடாது. இக் கற்பனைச் சித்திரங்களில் பொய்களும் பல சேர்ந்துவிடுகின்றன "மாராமரம் பிரம்மலோகத்தை இடித்து உயர்ந்தது. பிரம்மாவின் அன்னம் அதன் கிணியில் கூடுகட்டி முட்டையிட்டது!

இலங்கை மாளிகைகளின் மாடிகளை பெண்கள் மேகநீர் தெளித்து மின்னல்—விளக்குமாற்றல் பெருக்கினர். ஈரேழு பதினாறு லோகமும் இந்திராதி தேவர்களும் மிதுலா புரிக்கு வந்தம், இன்னும் ஊரில் பதினாறு லோகங்களுக்கு இடமிருந்தது" என்பதுபோன்ற மிகையணிகள் இக் காலத்திற்குப் பயனில்லை. இவை கவிகளின் "கப்ஸா"க்கள்! அறிவிற்கெட்டுப்படி, சமுதாயத்திற்கு உணர்ச்சி தரும் படியான கவிதைகளே இப்போது வேண்டும்.

உயிர், உலகு, இறைவன் ஆகிய மூன்று நித்தியப்பொருள்களின் உண்மையும் கவியுள்ளத்தில் துடிக்கவேண்டும். பம்கிம் சந்திரரின் வந்தேமாதரத்தில் அப்படிப்பட்ட துடிப்புள்ளது. அது ஒரு உபநிஷத்தப்போல் அமைந்தது; பம்கிம், நாவலரே, பாவலரல்லர்; அவர் தனையெண்ணிப் பாடவில்லை; சுந்தரமாக உட்காட்சியைப் பாடினர். அவர் பாட்டை அப்படியே அதே சந்தத்தில் மொழிபெயர்த்து மோகினி வாசகருக்குத் தந்து இக்கயட்டுரை முடிக்கிறேன். எல்லாரும் பாடுங்கள்!

கவியோகியின் பொங்கல் சும்மி

மோகினி மலரை அலங்கரித்துச் சிறப்பித்த அரிய பெரிய அம்சங்களுள் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பொங்கல் சும்மி விசேஷ ஸ்தானத்தையும் கௌரவத்தையும் பெற்றுள்ளது. இது சம்பந்தமாக நமக்கு வந்துள்ள பல பாராட்டுகளில் இரண்டைமட்டும் குறிப்பிடுகிறோம்:—

"சுவாமி சுத்தானந்த பாரதிகள் உதவியுள்ள சும்மிப் பாடல்களில்ச் சில அவர்களது உள்ளத்துடிப்பையும் எங்களிப்பையும் அழகான தமிழ்ப் பண்பியல் எடுத்துக் காட்டுகிறது."

—ரஸிகமணி ஸ்ரீ. டி. கே. சி.

"முனிவர் தனிமோ எம்அதில் கனிவாய் அருளும் கவிதை அணியக் குழையும் அழகு அழகி ஜகன்மோ கிளியே!"

—கவி "நைதர்பர்."

அடுத்த இதழில்!

அல்லும் பகலும் அயர்விலாதுழைத்து, தமிழ்ப்பயிர் வளர்க்கும் கவியோகி நமது மோகினி அன்பர்களுக்கு இவ்விதழில் இரட்டிப்பான விருந்தளித்திருப்பதுபோல் அடுத்த இதழிலும் அரிய பெரிய விருந்து அளிப்பார். ஒரு வேதவாக்கின் விளக்கம் அழகிய கவிமலராகப் பூத்து, ஓயிசச்சிறப்புடன் மேலட்டையை அலங்கரிக்கும். கவிதை சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் வழக்கம்போல் வெளிவரும். தவிர, "அண்ணமாரே!" என்று பாடிப் பொழிந்துள்ள மற்றொரு அம்சமும் எல்லோர் கவனத்தையும் கவரும்; சுவாமிஜி பொதுநெறிகண்ட புண்ணியன், களங்கமற்ற உள்ளமுடைய ஞானச்செல்வன் என்பதை உணர்ச்செய்யும்.

எந்தாய் வாழ்கவே!

வந்தே மாதாம்!

இன்னீர்... இன்கனி... இளந்துளிர்ச் தென்றல்

செழும் பசும் பயிர்நிலத் தாயே...

எந்தாய் வாழ்கவே வந்தே மாதாம்.

வேண்டி நிலாவில் மனந்துளிர் இராவும்,

தண்டலர்த் தருககளைத் தாங்கிய நிலமும்

இனியபுன் னகையும்... இனியசொல் லமுதும்,

இன்பமும் வரமும் ஈந்தநன் அன்னய்

எந்தாய் வாழ்கவே வந்தே மாதாம்.

கோடானு கோடி தூல்கள் இசைக்கவே...

கோடானு கோடி வாட்காம் உயர்த்தவே...

யார் உனை அபலை என்பவர் அன்னாய்?

ஆற்றல் மிதந்தாய்... காத்தநன்... வணக்கம்

பகைப்படை ஒட்டுவாய் அன்னாய்

எந்தாய் வாழ்கவே... வந்தே மாதாம்

நீயே வித்தை... நீயே தர்மம்

நீயே ஹ்நதயம்... நீயே மர்மம்

நீயே உடலில் உயிராம்

புஜத்தினில் நீயே சக்தி

நெஞ்சினில் நீயே பக்தி

ஆதயந் தோறும் அமர்வதுன் உருவே...

பத்துப் படைக்கலம் கைக்கொண்ட காளியே...

கமலத்தில் விளங்கும் கமலியே

கல்வி யளிக்ஞம் வாணியே வணக்கம்,

கமலியே அமலியே வணக்கம்

நிகரிலாய் 'இன்னீர்... இன்கனி வளத்தாய்

எந்தாய் வாழ்கவே! வந்தே மாதாம்!

சாமளே ஸரளே, முறுவலாய்

தளிர்ணித் திருவே தாங்கிடுந் தாயே

வணக்கம்...

எந்தாய் வாழ்கவே வந்தே மாதாம்

(பங்கிம் சந்திரின் வந்தேமாதா கீதம்போலவே பாடுக)

இந்த மொழிபெயர்ப்பை அன்பர் போற்றி, இதைத் தட்டெடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். மொசினி தேயரும் வந்தேமாதா கீதம் பாடுக!

யோக சக்தி

பி.ஸ்ரீ

வீட்டுக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான் எனுமானன். அபார சக்திகளோடு கூடியவன்; சக்திகளை அள்ளி வழங்கவும் ஆசையுள்ளவன். ஆனால் வெளியே இருக்கும் வேலைக்காரன் பொல்லாத ஆசாமி. ஒருவரையும் உள்ளே விட மாட்டான். விழித்திருந்து ஸர்வஜாக்கிரதையாகக் காவல் புரிகிறவன். இந்த வேலைக்காரனை எப்படியாவது ஏமாற்றிக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து விட்டால் எனுமானனிடம் வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பிறகு வேலைக்காரனையும் சரிப்படுத்திக்கொள்ளலாம். இந்த வேலைக்காரன்தான் பகுத்தறியும் மனம் (Conscious mind). எனுமானன்தான் உள்மனம். (Sub conscious mind)

உள்மனத்திலே அபாரமான சக்திப் புதையல்கள் இருக்கின்றன. மனோபாவத்தின் சக்திகள், நம்பிக்கையின் விசித்திரங்கள் முதலான பல வேறு சக்திகளும் வித்திகளும் உள்மனத்தின் ஆழத்திலே அகப்படும் முத்துக்கள். எனினும் பகுத்தறியும் மனம் என்ற புறமனமும் நமது ஜீவ யாத்திரைக்கு இன்றியமையாதது. பகுத்தறியு இல்லாவிட்டால் உள் மனத்தின் சக்திகளை ஆபத்தாகவும் ஏற்படக்கூடும்.

* * * *

கல்பக விருட்சத்தின் அடியிலே

உட்கார்ந்துகொண்டு எதை நினைத்தாலும் அது கிடைக்கும் என்று சொல்கிறார்களல்லவா? அதனடியிலே பகுத்தறியு இல்லாத ஒரு மனிதன் போய் உட்கார்ந்துகொண்டானாம். அதனால் கிடைக்கும் சக்திகளையும் வித்திகளையும் கேள்விப்பட்டவன்தான். "அப்படியெல்லாம் வருமோ? பார்க்கலாம்" என்று சோதனை செய்ய ஆரம்பித்தான். முதல் - முதல் பசிக்கு அமிர்தம் போன்ற உணவு வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். ஆசைப்பட்டபடியே தங்கத்தட்டுகளுடன் தேவாம்ருதம் போன்ற திவ்ய போஜன வகைகள் கிடைத்துவிட்டன. குடியிருக்க மிகவும் அழகான மாளிகை வேண்டுமென்று நினைத்தான். உடனே நிர்மாணமாகிவிட்டது. அவனுக்கு ஆச்சரியத்திற்குமேல் ஆச்சரியமாக நினைத்ததெல்லாம் நிறைவேறிவந்தன. "இப்படியும் உண்டா? நினைத்ததெல்லாம் திடும் திடும் என்று வந்துவிடுகிறதே! ஐயோ! புலிவந்துவிடுமென்றால் அதவுமா வந்துவிடும்!" என்று எண்ணினான். எண்ணினது தாமஸம். வந்துவிட்டது புலி. தின்றுவிட்டது அந்தப் பகுத்தறியில்லாத பிராணியை! பகுத்தறியை வளர்த்துக்கொள்ளாமல் உள் மனத்தின் சக்திகளை உபயோகிக்கிறவர்களின் கதியும் இப்படி ஆகக்கூடும்.

வேதகாலம் தொட்டு நம்மவர்கள் உள் மனத்தின் சக்தியை உணர்ந்து உபயோகித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தற்கால விஞ்ஞான ரீதியில் பகுத்தறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவில்லையென்பது உண்மை தான். எனினும் வாழ்க்கை என்ற கலையை அறிவுக்கண்ணால் பார்த்தனுபவித்தார்கள், எனவே யோக முறையில் உள்மனத்தின் சக்திகளையும் சரியாக வெளிக்கொணர்ந்து பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள், இத்தகைய யோக சக்திகளினால்தான் அவர்கள் ஹிந்து நாகரிகமாகிய கல்பக விருட்சத்திற்கு ஆதியில் விதை ஊன்றினார்கள்.

வேதங்களில் அழகிய மந்திரங்களும் பிரார்த்தனைகளும் காணப்படுகின்றன. நாம் பிரார்த்தனை செய்யும்போது அது உள்ளத்தின் அடியிலிருந்து பொங்கி எழவேண்டும் என்கிறார் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர். அத்தகைய பிரார்த்தனைகளை அன்னையாகிய பராசக்தி நிறைவேற்றிக்கொடுப்பாளன்றும் உறுதிகூறுகிறார். உள் மனத்தின் ஆழத்திலிருந்துதான் மந்திரங்களும் வரவேண்டும். அத்தகைய மந்திரங்களே பலிக்கும். ஹிருதயத்தோடு ஒட்டாமல் உதட்டிலிருந்து வெளிப்படும் மந்திரங்களுக்குமகிமையில்லை, பிரார்த்தனைக்கும் பயனில்லை; அத்தகைய வார்த்தைகளுக்குக் கூட மதிப்பில்லை.

இதை நன்குணர்ந்த வேத முனிவர்கள் உள்ளக் கடலுக்குள்ளே மூழ்கி அங்கே மந்திரங்களைக் கண்டு பிடித்துவெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும், ஆகவே அந்த மந்திரங்களுக்குத் தேவர்கள் வசப்படுவார்களென்றும் சொல்வதுண்டு. மந்திரம் என்ற சொல்லுக்கே நினைப்பு

வனைக் காப்பது என்று அர்த்தம் ஆனால்மந்திரம் நம்மைக் காப்பதற்கு நினைப்பு ஆழ்ந்த நினைப்பாகவும், சக்தியோடும் சத்தியத்தோடும் கூடிய நினைப்பாகவும் இருக்கவேண்டும். நினைப்பையும் பிரார்த்தனைகளையும் மந்திரமாக்குவதற்கும், சக்திகளையும் சித்திகளையும் அடைவதற்கும், வேத ரிஷிகள் கையாண்ட நெறியை யோகநெறியென்று சொல்லலாம்.

இந்திரனைக் குறிக்கும் ஒரு வேத மந்திரத்திலே இன் வரும் வாக்கியங்கள் வருகின்றன: "அவன் எங்கள் யோகத்திலே அமர்க. செல்வமும், பலவகை அறிவுப் பெருகும் படி அவன் எம்மிடத்தேபொருந்தக. அவன் நம்பொருட்டு வளமைகளுடனே வருக!" (பாரதியாரின் மொழி பெயர்ப்பு.)

* * * *

இனி 'யோகம்' என்றால் என்ன என்று பார்க்கலாம். வேதத்தின் ஆறு அக்கங்களில் ஒன்றாகக்கருதப்படுவது பதஞ்சலி யோகம் என்ற யோக சூத்திரங்கள். 50 சூத்திரங்களில் பதஞ்சலி முனிவர் யோக சாஸ்திரத்தின் முக்கிய அம்சங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இரண்டாவது சூத்திரத்தில் யோகம் என்பது சித்தவிருத்திகளை அடக்குதல் என்கிறார். 'சித்த விருத்திகள்' என்றால் சித்தத்தின் இயக்கங்கள். இந்த இயக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதால் புலன்களும் கட்டுப்படுகின்றன. உதாரணமாக, கண் பார்வை என்னும் தொழிலுக்குக் கருவி எது! என்று—ஆலோசிப்போம். உடனே 'கண்' என்று பதில் சொல்லத் தோன்றும். உண்மையில், கண் வெளிக் கருவிதான். சித்தமே உட்கருவி, இப்படியே செவி முதலான புலன்களுக்கும் உட்கருவி சித்தந்தான்; ஆகவே சித்த விருத்தி

கள் அடங்கும்போது புலனடக்க
மும் வித்திக்கும்ல்லவா ?

* * * *

சித்தத்தையடக்கிப் புலன்களை
அடக்குவதுபோல், புலன்களோடு
கூடிய உடம்பைச் சரிப்படுத்திக்
கொள்வதால் சித்த இயக்கங்களை
பும் ஒழுங்கு செய்துகொள்ளமுடி
பும் என்பது நவீன மானஸ சாஸ்த்
திரக் கொள்கைகளில் ஒன்று. உதா
ரணமாக, சித்தம் கவலையால் இயங்
கிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு
கண்ணாடிக்குமுன் அமர்ந்து முகத்
திலே புன்னகையையோ சிரிப்
பையோ வரவழைத்துப் பார்க்க
லாம். இதனால் கவலையென்ற சித்த
விருத்தியை அடக்குவது எளிதாகும்.
நீண்டகாலமாக உடம்பிற்குச் சித்
தம் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதால்
இதே பழக்கமான வழியில் உடம்
பைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளுதல் ஒரு
வசதியான, சுலபமான வழிதான்.
இந்த முறையையும் யோக முறை
யென்றே சொல்லலாம். இதனால்
தான் யோகாஸனங்கள் அவசிபமா
கின்றன. அந்த ஆஸனங்களில்

அமர்ந்தும் உடம்போடு சித்த விருத்
திகளும் ஒருவாறு கட்டுப்படும் என்
பது கருத்து.

எனினும் பதஞ்சலி யோகாஸனங்
களை வற்புறுத்தவில்லை. “பழக்கத்
தாலும் பற்றில்லாமையாலும்
அவற்றை (சித்தவிருத்திகளை) அடக்
கலாம்” என்கிறார். (ஸூத்ரம் 12).
பதஞ்சலியின் அபிப்பிராயப்படி
யோகியின் ஸ்சியம் சமாதி. சமாதி
யென்றால் சித்தத்தை அசைவின்றி
ஒரே பொருளில் நிறுத்துதல். தியா
னம் இதற்கு ராஜபாதை. சித்தத்தை
ஏகாக்ரசித்தமாகி (ஒருமைபுள்ள
மாக்கிப்) பழகியவர்களுக்குத் தியா
னம் வித்திக்கிறது. தியானத்தினால்
யோகவித்திகள் சித்திகின்றன
என்பார்.

“தீவிர வேகமுடையவர்களுக்குச்
சமாதி மிகவும் விரைவாகக் கைகூடு
கிறது” என்பது பதஞ்சலி யோக
ஸூத்திரங்களில் ஒன்று. சம்பூர்ண
அமைதியாகிய ஸமாதியை அடை
வதற்குச் சித்தத்தைத் தியானத்தி
லிருந்து நடுவளிடாதிருக்கவேண்
டும். நடுவுதல் இல்லாத சிந்தை

ஊக்கத்திலிருந்து பிறக்குமென்றும், ஊக்கம் சிரத்தை அல்லது விடாத நம்பிக்கையினின்றும் உண்டாகுமென்றும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

* * * *

யோகாப்பியாசம் செய்து சித்தத்தெளிவும் அமைதியும் அடைகிறவர்கள் மெய்யறிவு அல்லது உண்மையான ஞானத்தை அடையக்கூடும்.

யோகமார்க்கத்தில் வெற்றியைத் துரிதப்படுத்துவதற்குக் கடவுள்-வழிபாடும் சாதகமாகுமென்கிறார் பதஞ்சலி. எந்த ரூபமாகக் கடவுளை உபாஸனை செய்கிறோமோ, அவன் அந்த ரூபமாக நமக்குக் கருணை செய்கிறான் என்பது யோகிகளின் கொள்கை. உபாஸனையில் ரூபம் முக்கியமன்று. உறுதியான பக்தியே முக்கியமானது. எங்கும் எப்போதும் எதிலும் நம்மைக் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கை பக்தியின் முக்கிய அம்சமாகும். இத்தகைய பக்தியால் யோகம் சலபமாகுமென்பது யோகிகளின் கருத்து.

* * * *

யோகி யோகவிர்த்திகளைக் காட்டிலும் யோகசக்திகளையே மதிக்கிறான். யோகசக்தியால் உள் மனத்திலிருந்து எத்தனையோ சக்திப்

புதைபல்களை வெளிப்படுத்தி வாழ்க்கையைச் சக்தி மயமாகச் செய்துகொள்ளலாம். வாழ்க்கைக்குப் பகுத்தறிவு மட்டும் போதாது. பகுத்தறியும் புறமனத்தோடு உள் மனமும் யோகிக்குப் பணிசெய்கிறது.

நமது நாட்டிலேதான் ஸுக்ஷ்ம சக்திகளை ஏவிப் பணிகொள்ளும் முறை நீண்டகாலமாக அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தற்கால நாகரிகம் ஸ்தூல சக்திகளுக்கே பிரமாதமான ஸ்தானம் அளித்திருக்கிறது; ஸுக்ஷ்ம சக்திகளை விசேஷமாய்க் கவனிப்பதில்லை. நவீனமான ஷாஸ்திரம்தான் ஸுக்ஷ்ம சக்திகளையும் வற்புறுத்திவருகிறது. ஆனால் இது இன்னும் ஒரு குழந்தைக் கலைபாகவே இருக்கிறது. யோகத்தையோ காலம்கண்ட 'தாத்தா' என்றே சொல்லலாம்.

* * * *

நவீன முறைகளையும் கைக்கொண்டு காலத்திற்கேற்ற முறையில் யோக சாஸ்திர ஆராய்ச்சி மேலும் மேலும் செய்யப்படவேண்டும். உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைப்போல் யோகம் முதலான மானஸ சாஸ்திரங்களையும் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

—o—o—o—

ராஜாஜியின் நிகரற்ற விருந்து

மோகினி மலரில் முதல் கட்டுரையாக வெளியானது ராஜாஜியின் நிகரற்ற வியாசமே. முதல் அம்சமே முதல்தரமான அம்சமாக அமைந்திருப்பது, வாசகர்களைப் பரவரப்படுத்தியிருப்பது, அவர்களது கடிதங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. கற்பனையிலாக்கிபித்து கிதோபதேசத்தில் முடிவடைந்து மலரின் சிரகமெனவியங்கு கிறது என்று சேன்ற இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தோமல்லவா? ரஸிக் இருவர் சொல்வதைக் கவனியுங்கள்.

"...தேர் அனுபவ முறையில் இதய பூர்வமாக எழுதியக் கட்டுரை. அதைப் படிக்கப் படிக்க ஆரோக்கியம் ஒருவருக்கும் அதிகப்படும். கட்டுரை வெகு வாய்ப்பு.

-ரஸிகமணி டி. கே. சி.

"மனிதர் முதுமையதனில் மனமும் உடலும் திடமாய் இனிதே வளரும் வழியே இதைக்கும் ஜகன்மோ கினியே

-கவி "தைத்தர்பர்"

சித்திர விளக்கம்

—திருப்பாவை. 24-வது பாசாம்

அன்றில் விலக மளந்தா யடிபோற்றி
சென்றய் குத் தென்விலங்கை செற்குய் திறப்போற்றி
போன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி
கன்று குணிலை வெறித்தாய் கழல் போற்றி
கன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம் போற்றி

என்ன பக்தி! கடமையைச் செய்கிறாள்!!

(பால்காரியைப்பார்த்து)

“அடடா! உண்மையை ஒளிக்காது, குது வாத இல்லாத, உன் குடும்பத்தைக் காக்கும் குழாய்—தெய்வத்தைப் பூஜிக்கும் அருமையே அருமை. அரைப்படி பால் கறக்கும் பசுவைவிட, படிப்படியாய் அளித்து உதவும் இந்தக் கற்பக ஸ்க்மிக்கு நீ மிகவும் கடமைப் பட்டிருப்பதை உணர்ந்து, படியளக்கும் பேருபகாரிக்குப் பூஜை செய்வது உத்தமம்! உத்தமம்! உத்தமம்!

பட்டினவாசம் செய்யும் நீ குழாய்பூஜை செய்கிறாயே, பட்டிக்காட்டிலுள்ள உன் அக்கா தன் வீட்டுக்கினன்றுக்குப் பூஜை செய்கிறாளோ!”

கவிதா மேன்மையும் ஒவியச்சிறப்பும்.

ஆர்வத்திபால் உள்ளூருகி அருவிபோல் வருவதே பாட்டு; ஊம் நெடுத்துப் பொங்கி, அருள் மணக்க மலருவதே கவிதை. நரவாழ்வுப் பரிசைக் கலையாக்கி ஆனந்தமளிக்கும் கவிதை நம் அழ்வார் பாசரங்களிலும், ஸ்ரீ தியாகய்யர் கீர்த்தனங்களிலும், இன்று ஸ்ரீ சுத்தானந்தர் பாடல்களிலும் கட்டிக் களிர்ஸம்போன்று பொதிந்துகிடக்கும் எழிலை, ஒவியச்சிறப்புடன் வெளியிடுவதே மோகினியின் புதுவருடப்பணியின் புதிய, பெரிய அச்சம். சென்ற இதழிலேயே இந்த அம்சத்தை வெளியிட மலர் வேலையினால் முடியவில்லை. இவ்விதழில் அன்றிவ் வுலகமளந்தாய் பாசரமும், அலகலெல்ல லாடக களி கீர்த்தனமும், வீரக்தழந்தைக்கு ழத்தம் பூடலும் உயிரோவியங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன... அடுத்த இதழில்?...

எவ. ஸ். ஸ்ரீ.

குடாமணி மாமா மோகினியைப் படிக்கும் குழந்தைகளுக்கென்றே ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒரு குழந்தைப் பாட்டும், வேடிக்கைக் கதையும் எழுதுகிறார். ஆர்ட்டிஸ்ட் மாமா நிறைய படங்கள் போட்டு உங்களை சந்தோஷப்படுத்துகிறார். தொடர்ந்து படியுங்கள்.

என் தாய்

என்னைப் பெற்ற என் தாயே!
என்றும் அன்பின் உரு ரீயே!
தொட்டில் இட்டுத் தாலாட்டித்
தூங்க வைப்பாய் என்தாயே!
'பொன்னே! கண்ணே!'; என்பாயே
பொண்ணில் பெரிதாய் நினைப்பாயே.
ஆடை அணிகள் அணியிப்பாய்;
அழகு செய்தே கண்டிருப்பாய்.
'கண்ணே! கிளியே!'; என்பாயே
கட்டி முத்தம் அளிப்பாயே.
எந்தத் தின்பண் டமாளாலும்
எனக்கே தருவாய் தனக்கின்றி.
பாடம் கற்றுக் கொடுப்பாயே;
பாட்டும் கற்றுக் கொடுப்பாயே.
யள்ளி கலைந்து வருவேரம்
பார்த்தே நிற்கும் என் தாயே!
களைத்து வாடி வந்தாலே
கலங்கி ஓடி வந்தெடுப்பாய்
'அம்மா! தலைநாய்' என்றாலும்,
அனலாய் ஜூர்தான் அடித்தாலும்,
அம்மா நீஎன் வைத்தியனாய்
அன்பாய் மருந்து தருவாயே.
கண்ணீர் வடித்தே அழுவாயே;
கலங்கி நெஞ்சம் துடிப்பாயே.
தூங்க மாட்டாய் இரவேல்லாம்!
துணையாய் அருகே இருப்பாயே.
கோயில் தோறும் தெய்வத்தைக்
தும்பிட்டெனக்காய் வேண்டிடுவாய்!
என்னைப் பெற்ற என் தாயே
என்றும் தொழுவேன் உன்னடியே!

சூழ்ந்ஐதகருக்கு ஒண் சூடாமணி

சிங்கராஜாவின் பிரமை.

காடு எங்கும் ஒரே மனக்கிளர்ச்சி! ஏன்? புதிதாகப் பட்டத்துக்கு வந்த சிங்கமஹாராஜாவின் பிறந்த நாள். பிறந்த நாள்—கொண்டாட்டத்தில் பலருக்கும் புதிய உத்தியோகங்கள் கொடுப்பதும் மற்றும் பலருக்கு புது விருதுப் பெயர்கள் சூட்டுவதும் முக்கியமான சம்பவங்கள்.

அதிகாரி கரடிராயர் காட்டிலாகா பேய்களுக்குப் பயந்து வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டார். அதுமுதல் அவருக்குச் சரியான உத்தியோகம் இல்லை. புது மஹாராஜா புது மந்திரி சபைக்குத் திறமையுள்ளவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் போவதாகக் கேள்விப் பட்டார். தாமும் மந்திரிசபைக்குள் புகவேணும் என்று ஆசைப்பட்டார்.

சம்புஜயர் நரிக்குலத்தாருக்குத் தலைவர். அவரைக் கரடிராயர் ஒருநாள் பார்க்கப் போயிருந்தார். சம்புஜயர் இமயமலைக் காட்டிலே புதிதாக ஐ. ஸி. டி. பரிசீலனையில் முதலாவதாகத் தேறி வந்தவர். அவருக்குப் பிரதம மந்திரிப் பதவியிலே

கரடிராயர்

சம்புஜயர்

ஆசை. அந்தப் பதவியை வருகிற பிறந்தாளர் மஹோத்ஸவத் தின்போது எப்படியாவது தட்டிவிடவேணும் என்ற ஆசை. ஆகையால், ராயர் வந்தவுடனே, சம்பு அய்யர்,

“ராயரே! காட்டிலுள்ள சகல மிருகங்களையும் தனித் தனியே பார்த்து நம்மைப் பற்றிப் பிரசாரம் பண்ணுமே. வருகிற பிறந்தாளின்போது எல்லாரும் ராஜ சபையிலே மம்மைப் பற்றிக் கொஞ்சம் புகழும்படி பண்ணினால் எனக்கு பிரதம மந்திரிப் பதவி கிடைத்துவிடும். அப்போது உம்மை உணவு— இலாகா மந்திரி பதவியிலே வைத்துவிடுகிறேன்” என்றார்.

காடி ராயருக்கு ஒரே குசால் கிளம்பிவிட்டது. ஓய்ய அண்ணாவைப் பார்த்தார்; சம்பு ஐயரைப் பற்றிப் புகழ்ந்தார். புலிமாமா வீட்டுக்குப் போனார். அங்கே சம்பு ஐயருடைய கல்வி அறிவைப் பற்றிப் புகழ்ந்தார். கழுதைப் புலியாரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சம்பு ஐயருடைய வாலின் அழகை வர்ணித்தார். காட்டிலுள்ள குரங்குக் குலத்தாரைத் தவிர மற்றெல்லா மிருகங்களும் காடி ராயர் சொன்னவைகளையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிச் சொல்லி அங்கு மிற்கும் கூடிக் கூடிக் பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள். காடு எங்கும் சம்பு ஐயர் பேச சாகவே இருந்தது.

தும்பநாதசர்மா என்பவர் குரங்குக் குலத்துக்கே பெரியவர். காலையில் வீட்டு வாசலிலே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டே காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனைவி துறும்பாயி அம்மாளர் காப்பி ஆற்றிக்

தும்பநாதசர்மா — துறும்பாயி

கொண்டிருந்தார். பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென்று, “கேட்டாயா குறும்பரா! சம்பு ஐயர் பிரதம மந்திரி உத்தியோகத்துக்கு அடிபோடரூர் போலிருக்கே. காட்டுவாசிகள் எல்லாரும் அவரைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசுகிறார்கள்,” என்றார். “என்ன? அந்த நரிப்பயலா பிரதம மந்திரி உத்தியோகத்திற்கு ஆசைப்படுகிறான்?” என்றான் குறும்பாயி.

கொண்டையப்ப சேவலார்

அதேசமயத்தில் கொண்டையப்பச் சேவலார் சும்பநாதசர்மாவைப் பார்க்கவந்தார். இவர் அரண்மனை டைம்கீப்பர். இவர் காலத்தவரமல் மணியென்ன என்று விளம்பரம் பண்ணவிட்டால் காடெங்கும் விசேஷமாக ராஜமாளிகையிலே—சகல காரியங்களும் தாறுமாறும்விடும். கொண்டையப்பருக்கு நரிக்குலம் என்றாலே பிடிக்காது. அவர் வந்து சும்பநாதசர்மாவின் காதிலே

“முணுமுணு” மந்திரம் ஜெபித்தார்.

“ஸபாஷ்! எல்லயோசனை!... மஹாராஜா அதைப்பற்றிக் கேள்விகேட்பார், ஸர்வசாஸ்திர பண்டிதனனால் பதில் சொல்லட்டும். பார்க்கலாம்” என்றார். “யாரைக்கொண்டு அந்த வெகுமதியை ராஜாவுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கேள்?” என்றான்.

“முயல் அண்ணா அந்த வெகுமதியைப் பிறந்தநாளினபோது மஹாராஜாவுக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்.”

* * * * *

காட்டிலே பெரிய மைதானம். கொஞ்சம் உயரமான ஒரு குன்றிலே அமைந்திருந்த மேடையில் தங்க ஆசனத்தில் சிங்க மஹாராஜா வீற்றிருந்தார். காட்டிலுள்ள யிருகங்கள் பெரிய சபையாகக் கூடியிருந்தார்கள். தும்பிக்கையப்பர் எக்காளம் ஊதினார். ஒவ்வொருவராக மஹாராஜா முன் காணிக்கைகளைக்

முயல் அண்ணா

கொண்டுவந்துவைத்துவணங்கினார்கள்.கடைசியாகமுயல் அண்ணை ஒரு 'வாக்கிங் ஸ்டிக்' கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அது யானைத் தந்தத்திலே செய்திருந்தது. அதன் பிடி பொன்னிறக் கண்ணாடி போலிருந்தது. மஹாராஜா அதன் அழகைக் கண்டதும் சிங்காசனத்திலிருந்து எழுந்தார். அந்தக் கைத்தடியை எடுத்தார். அதன் பிடியைப் பார்த்தார். "இதன் பிடி எதனால் செய்தது?" என்று கேட்டார்.

முயல் அண்ணை ரொம்ப வணக்கமாக, "ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட மிருகேந்திரரே! அது அம்பர் என்ற பொருளினால் செய்தது," என்றார்.

மகாராஜா கைபிடியைக் கூர்ந்துகவனித்தார். அதற்குள்ளே ஒரு ஈ பறக்கும் பாவனையாக இருந்தது.

"அந்த ஈ எப்படி இந்த பிடிக்குள் புகுந்தது?" என்று வெகுநேரம் யோசித்தார். பிரமித்து விட்டார் சிங்கராஜா!

"யாருக்குத் தெரியும் இந்த ஈ எப்படி இந்தக் கைத்தடியின் பிடிக்குள் போனது என்று?" என்று கர்ஜித்துக் கேட்டார். ஒரு பிரதானி அந்தத் தடியை ராஜாவிடம் இருந்து வாங்கி ஸபையாரிடம் காட்டினான். எல்லாரும் பிரமித்துவிட்டார்கள். எல்லாரும் அந்த கைத்தடியைப் பார்வையிட்டதும் மஹாராஜா திரும்பவும்

"இந்த ஈ இதற்குள் எப்படிப் புகுந்தது? யார் சொல்ல முடியும்?" என்று திரும்பவும் கர்ஜித்தார். சபையார் எல்லாரும் சம்பு ஐயரைப் பார்த்தார்கள். சம்பு ஐயர் குனிந்த தலை நிமிராமலே இருந்து விட்டார்.

அனுஜீவ உலகமும், மானிட வாழ்க்கையும்

காப்டன். என். சேஷாத்ரிநாதன் M.E., B.S., D.T.M.

1. வரலாறு

அனுஜீவின் இயற்கை வாழ்வு

உயிர் உயிரை உண்டு வாழ்கிறது. பிராணிகள் தாவரங்களையும், தம்மினும் சிறிய பிராணிகளையும் உண்டு வாழ்கின்றன. இப்படி வாழும் பல வகை ஜீவராசிகளிலே, கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறவைகளைத் தவிரக் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவைகளும் உண்டு. கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருள்கள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்வதே மிகவும் சிரமமான விஷயம். இப்படி இருக்க, கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஜீவமண்டலம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதை அனுமானத்தினாலேதான் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கலாம். நம்முடைய முன்னோர்களும் இப்படியே அனுமானத்தினால் அறிந்திருந்தார்கள். நாம் இப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படாத அனுஜீவன்களை அனுதர்சியின் உதவியால் கண்ணுக்கு முன்னே பார்க்கிறோம்.

இந்த துண்ணிய ஜீவமண்டலத்தில் ஒருவகுப்புபாக்டீரியா Bacteria எனப்படும். பாக்டீரியா என்னும் அனுஜீவராசிகள் பெருகிப் பரவுவது போலக் கண்ணுக்குப் புலப்படும் ஜீவராசிகள் பரவுவது அசாத்ரியம். பாக்டீரியாக்களைவிட வெகு வேகமாகப் பெருகிப் பரவும் ஜீவராசிகள், அனுதர்சியின் உதவியினாலும் பார்க்க முடியாத வைரஸ் (Virus) என்பவைகளே. இவை பெருகிப் பரவ வசதி கிடைத்தவிட்டால், ஒரு பாக்டீரியாவிலிருந்து ஒரே நாளில்

கோடிக்கணக்கான பாக்டீரியாக்கள் உற்பத்தியாகிவிடும். நன்மை செய்தால் அதைப் பாராட்டிச் சொல்ல மனமின்மையும், தீமை செய்தால் அதைப் பெரிதாக்கிச் சொல்லும் மனப் பான்மையும் மனித சுவாவம். பாக்டீரியாக்கள் செய்யும் நன்மையை நாம் அவ்வளவாகக் கேள்விப்படுகிறோமா? இல்லை. அவைகள் நமக்குச் செய்யும் தீமையைத் திரும்பத் திரும்பக் கேள்விப்படுகிறோம்.

தோயினால் வருந்தவதற்கு இந்தப் பாக்டீரியாக்களே பெரும்பாலும் காரணம். உலகில் பிறந்த நாள் முதல் மனிதனோடு கூடவே வாழ்பவை இந்த பாக்டீரியாக்கள். சில பாக்டீரியாக்கள் சர்மத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு குஞ்சும் குழுவாகக் குடித்தனம் செய்வன. குடலுக்குள் உணவின் மூலமாகச் சென்று சந்தான உற்பத்தி பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றன. வீட்டைச் சுற்றி வரும் திருடனைப்போல், சமயம் வாய்த்தவுடனே, ரத்தத்திலே புகுந்தும் உடலின் தசைகளில் நுழைந்தும் நோய்களைக் கிளப்புகின்றன. வளர்ச்சிக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோதெல்லாம் வளர்வதும், சந்ததிகளைப் பெருகச் செய்வதும், தத்தம் உயிர்களைக் காப்பதற்காக எப்பொழுதும் முயற்சிப்பதும் தான் ஒவ்வொரு ஜீவராசிக்கும் அமைந்த இயற்கைக்குணம். மனிதனுக்கும் இதரப் பிராணிகளுக்கும் இந்த எவ்வதர்மத்தை நடத்தும்போது எதிர் பாராத விதமாக, நன்மையும் ஏற்

படலாம், தீமையும் ஏற்படலாம்.

அணுதர்சியைச் செய்தவர்

பாக்டீரியாக்களைப் போன்ற அணுஜீவன்களைக் கண்ணால் முதன் முதலிலே பார்த்து அதிசயித்தவர் வான் லுவன் ஹக் (Von Leeuwen Hock) என்ற ஹாலந்து தேசத்து வாலிபர் ஒருவர். இவருடைய தகப்பனர் ஒரு ஜவுளி வியாபாரி. இவருக்குத் தகப்பனருடைய தொழிலிலே நாட்டியில்லை. பூதக்கண்ணாடிகளை எப்படி சேர்த்தால் அணுஜீவன்களைப் பார்க்க முடியும் என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிட்டார். இவருடைய முயற்சி வீணாகவில்லை. இக்காலத்தில் வழங்கிவரும் அணுதர்சியையும் இவர் செய்த அணுதர்சியையும் பக்கத்துக்குப் பக்கம் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், பெரு நகைப்புக்கு இடமாகவே இருக்கும். என்றாலும், இவர் காலத்திலே நாம் வாழ்ந்திருந்தால், இவர் செய்த அணுதர்சியைப் பார்க்கக் கும்பலாகப் போயிருப்போம்.

இவர் தாம் செய்த அணுதர்சியின் உதவியால், துண்ணிய ஜீவன்களையும் அவைகளுடைய வாழ்க்கைகளையும் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டார். அறிந்ததை எல்லாம் லண்டன் ராயல் ஸொஸைட்டியைச் சார்ந்த சாஸ்திர சபையினருக்குக் கடித மூலமாக அவ்வப்போது தெரிவித்து வந்தார். ஸொஸைட்டியார் இவருக்கு வெகுமதி அளித்தனர்.

ஈஸ்ட் அணுக்கள்

கீரில் கரைத்துவைத்த சர்க்கரை புசித்துப் பின் சாராயமாக மாறுகிறது. இந்த மாறுதல் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று தெரியவில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகளிலே பிரீ (Beer) முதலான சாராயங்கள் செய்வது ஈஸ்வ

சாதாரணமான ஒரு தொழிலாக இருந்தது. இந்தப் புளிப்புக்குக் காரணம் என்ன என்று அறிய அனேகர் முயன்றார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேதான் இதற்குக் காரணம் ஈஸ்ட் (Yeast) அணுக்கள் என்று தெரியவந்தது. இதுமுதல் அணு ஜீவராசிகள் சம்பந்தமான ஞான விஷயங்கள் வளரத் தொடங்கியன. அணுஜீவ சாஸ்திரமும் பிறந்தது. லுவன் ஹக் தாம் கண்டு பிடித்த அணுதர்சியின் மூலமாகப் பிரீ என்னும் சாராயத்திலே ஈஸ்ட் அணுக்கள் மிதப்பதை முதன்முதலில் பார்த்த உலகத்திற்குத் தெரிவித்தார். ஆனால் இந்த அணுக்கள் உயிர் உள்ளவை என்றவது, சாராயமாவதற்குக் காரணம் என்றவது அவர் வெளியிடவில்லை. இந்த ஈஸ்ட் அணுக்கள் உயிருள்ளவை என்றும், தாவர இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் உலகம் அறிந்துகொள்வதற்கு, நூற்றைம்பது வருஷங்கள் சென்றன. ஈஸ்டினுல்தான் திராக்சு ரஸம் புளித்துச் சாராயமாகிறது என்று கண்டு பிடித்தவர் ஷ்வான் (Schwann) என்ற ஜெர்மன் வித்வான் ஒருவர்.

லூயி பாஸ்டர்

லூயி பாஸ்டர் என்ற பெயர் பாஸ்டர் இன்ஸ்டிடியூட்டிகளின் மூலமாக உலகமெங்கும் பிரசித்தி பெற்றது. இவை வெறி பிடித்த நாய்கடிப்பதினாலே வரும் ரேபிஸ் என்னும் கொடிய நோய்க்குப் பரிகார மருந்து செய்வதற்காக ஏற்பட்டவை. ரேபிஸ் வியாதிக்குப் பரிகாரம் செய்தவர் என்பதிலும், அணுஜீவ சாஸ்திர சம்பந்தமாகவும் ரசாயன சாஸ்திர சம்பந்தமாகவும் பல அதிசயமான ஆராய்ச்சிகள் செய்திருப்பதினாலே இவரது பெயர் என்றைக்கும் அழியாநிற்கும். (தொடரும்)

கீர்த்தனமும் அலகலல்ல லாடககனி ஆரண்முனி எடுபொங்கெடு
 ஓவியமும் செலுவுயீகனுமார்கனி மதமண செடிவேன
 1. முனிகனுலைக தெளிசி சிவதனுவுனு விரசெடிசமய
 முன தயாகராஜ வினுதுனி மோமுன ரகுசில்லு (தியாகராஜர்)
 யாகஸம்ராஷ்ணர்த்தம் அழைந்துவந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டு,
 மாசிசுனுடைய மதத்தை அடக்கியபோதும், தன் கண் சயிக்குறையக் கண்டு சிவ
 தனுலை முறித்தபோதும், ரமயமான திருமுக மண்டலத்தையும் அந்த ஆடும்
 கருண்டமயீர்களையும் கண்டு விசுவாமிதர் எப்படித்தான் பொம்பிப் பூரித்தாரோ!

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம்

சமாதி

செடிகள் கொடிகள் இவைகளின் மீது காலை இளவெயில் பொன் முலாம் பூசிக்கொண்டிருந்தது.

தங்கம் உறைந்து
தழல் குணத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர்
இங்கிதமோ?...
புன்னை நகையுறுத்திப்
பூவை வியப்பாக்கி

என்று பாடத்தொடங்கினான் கமலா. அவருக்கு ஆனந்தமயமான அந்தக் காலைப் பொழுதிலே உற்சாகம் பிறிட்டுமூந்தது. தானும் ஒரு கவி யாகப் பிறக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவள் குரலிலே தொனித்தது. இருவரும் வண்டியிலிருந்து இறங்கி எதிரே தோன்றிய அழகிய பாதையின் வழியே நடக்கலானோம். எவ்வளவுதூரம் நடத்திருப்போமோ எங்களுக்கே தெரியாது, திடீரென்று நாங்கள் ஆக்ராவுக்கு வந்தவிட்டுமே என்று திகைத்தோம். ஏனென்றால் ஹைதரின் சமாதிக்குச் செல்லும் அந்தமுன்வாசல் தாஜ் மஹலின் முன்புறத்திலுள்ள சின்னஞ்சிறு நீர் நிலைகளையும் நீண்டு உயர்ந்த செடிகளையும் நினைவு மூட்டின. அந்தப் பாதையின் வழியே சில கஜங்கள் சென்றால் அழகியதும் விசாலமானதுமான ஒரு பெரிய மேடை. மேடையின் மேல் ஒரு புறத்தில் பல சமாதிகள். மேடையில் ஏறும் படிக்களை அடுத்து விதவிதமான பூஞ்செடிகள் குரோட்டன்ஸ்கள் யானைக்குட்டிகள் போன்ற உருவத்தில் கத்திரித்து விடப்பட்டிருந்தன. தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவர்கள் இவைகள் உயிருள்ள யானைக்கன்றுகளோ

என்றுசந்தேகித்துத் திகைக்கும்படி இருந்தன.

மேடை மிகவும் விஸ்தாரமானது. அதன்மேல் உயர்ந்ததும் தூபிகளுடன் கூடியதுமான அழகிய கட்டடம். தாஜ்மகலை ஒத்த ஒரு பெரிய Doom நடுநாயகமாய் வாளை அளாவிநின்றது. நாற்புறமும் அருமையான சலவைக் கற்களாற் செய்த அழகிய தூண்களுடன் கூடிய தாவாரம். மத்தியிலே மிகப் பெரிய மண்டபம்போன்ற கூடம், அதன் விமானத்தான் நடுநாயகமாய் விளங்கும் “Doom” தாழ்வாரத்திலிருந்து அந்தக் கூடத்திற்குள் செல்ல, நாற்புறமும் முழுவன்று வாயில்கள். அந்தக் கூடத்திலிருந்து எழும் ஊதுவத்தி, சாம்பிராணி, மட்டிப்பால் இவைகளின் நறுமணம் ஏதோ ஒருபுனிதமான ஸ்தலத்திற்கு வந்திருக்கிறோமென்ற உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணிற்று.

கூடத்தின் நடுவே ஒன்றின்பக்கத்தில் ஒன்றாக மூன்று மேடைகள். அவற்றின்மேல் விலையுயர்ந்ததும் சரிகைவேலை செய்ததுமான அழகிய பட்டு விரிப்புக்கள். நடுவேயுள்ள அந்த மேடையின் அடியிலேதான் தக்ஷிண தேசத்தையே ஒரு உலுக்கல் உலுக்கிய மகா வீரான ஹைதர் மீனாத் தூக்கம் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அதையடுத்த இன்னொன்று அவன் அன்பின்களியாகிய பாதீமாபீபீ. மற்றொன்று தீப்புஸூல்தான் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நமக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒருவரிருக்கு மிடத்தில் அல்லது அயர்ந்து நித்திரை செய்யுமிடத்தில் எப்படிப்

பயபக்தியுடன் சிசுப்தமாய் நடந்து செல்லுவோமோ அதுபோல் அடிமேல் அடிவைத்து மிகவும் மெதுவாக நாங்கள் உள்ளே துழைந்தோம். ஹைதர் அலியைப் பற்றியும் திப்புவைப்பற்றியும் நாங்கள் கேட்டிருந்த கொடிய கதைகள் ஒன்றேனும் எங்களுக்கு நினைவேவரவில்லை. பூஜிக்கவும் கௌரவிக்கவும் தகுந்த ஒருவரைப் பார்ப்பதுபோலவே எங்களுக்குத் தோன்றிற்று. அங்கே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு முதியவர் விழுதித் தட்டை எடுத்து எங்களிடம் நீட்டினார். அதை நாங்கள் எடுத்து நெற்றியில் அணிந்துகொண்டோம். சற்றுநேரம் அங்கே நின்றுருந்து பிற்கு மெதுவாய் திரும்பினோம். இடையே அகன்ற முற்றம், அம்மேடையின்மீதே அதையடுத்து ஒரு மசூதி. சில முதியவர்கள் நமாஸ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த நெருக்கடியான சமயத்தில் நாங்கள் ஸ்திரீகள் மசூதிக்குள் போகக் கூடாது என்ற விஷயம் எங்களுக்கு அடியோடு மறந்துபோயிற்று. நட தடவென்று படி ஏறினோம். விழுதி கொடுத்த அந்தப்பெரியவர் இறைக்க இறைக்க ஓடிவந்தார் எங்களைத் தடுக்க. விஷயம் விளங்காதவளாய் என்னைப்பார்த்துக் கொண்டையாய் விழித்தாள் கமலா.

தூரியாதொளலத்

அங்கிருந்து இரண்டொரு பர்லாங்குதாரம் சோலைகளடர்ந்த வழியே சென்றால் ஹைதரின் தர்பார் மண்டபத்தை அடையலாம். அந்த அழகிய மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் செடிகளும் கொடிகளும் சூழ்ந்திருந்தன. மைசூர் அரசாங்கத்தார் மிகவும் கருத்துடன் இவைகளைக் காத்து வருகிறார்கள். அந்த மண்டபத்தின்கீழ் தளம் ஆறு அல்லது எட்டடி உயரம்தா

னிருக்கும். அதன்மேல் அழகிய மாடி, நடுவில் விஸ்தாரமான ஒரு பெரிய மண்டபமும் நார்புறமும் "பால்கனி"களும். அவற்றின்கைப் பிடிகள் சுமார் இரண்டடி உயரம். சித்திரவேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்தமண்டபங்களில்தான் மொகல் ஸம்ஸிரதாய்ப்படி ஹைதர் திண்டு களும், மந்திரி பிரதானிகளும் புடைசூழக் கொலுவிருந்து பால்கனியை அடுத்துக் கீழே நிற்கும் குடிகளை விசாரிப்பதும், தண்டிப்பதும், ஆடல்பாடல்கள் கேட்பதும் வழக்கமாம். உட்புறம் சுவர் முழுவதும் ரோஜா வர்ணத்தில் தக்கநிற முள்ள புஷ்பங்கள் பதிக்கப்பெற்று பட்டாடை விரித்ததுபோல் தோன்றும். தரை முழுவதும் விலையுயர்ந்த கம்பளங்கள்.

அந்தக் கூடத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் பால்கனியை ஒட்டிச் சிறிய அறைகள். அவற்றுள் ஒன்றிலிருந்து பார்த்தால் ரக்கநாதரது சந்நிதியில் எரியும் தூங்காவிளக்கும் கற்பூர ஹாரத்தியும் தெரியுமாம். தினந்தோறும் ஸ்ரீ ரக்கநாதரைத் தரிசனம் செய்த பிறகுதான் ஹைதர் சாப்பிடுவது வழக்கமாம்! இது ஒரு வழிப்போக்கர் சொன்ன கதை.

இந்தச் சபாமண்டபத்தின் பெயர் "தூரியாதொளலத்" அதாவது ஐசுவரியக் கடல். முதலில் நாம் பிரவேசிக்கும் தாழ்வாரத்தின் சுவரில், முதல் மைசூர் யுத்தம், இரண்டாவது மைசூர் யுத்தம் இவ்விரண்டும் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தன. காவற்காரன் பிரஞ்சுகவர்னர் டியூப்ளே, காப்டன் லாலி முதலியவர்களைப்பற்றி தனக்குத் தெரிந்தவை, தெரியாதவை, நடந்தவை, நடவாதவைகளையெல்லாம் வெகு அழகாய் ஒன்றுசேர்த்து சொல்லிக்கொண்டே வந்தான் கன்னட பாஷையிலே. (தொடரும்)

2. சொறி சிறங்கு நிவாரணி

கமலம்:—பாட்டி! குழந்தைகளுக்கு சிறங்கும் சொறியும் நமட்டுச்சிறங்கும் உபத்திரவம் தாங்குவதுமிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அதற்கு சுலபமாய் ஒரு மருந்து தெரிவியுங்கள் புண்ணிபழண்டு.

பாட்டி:—மருந்துக்கென்ன பஞ்சம்? அப்படியே சொல்லுகிறேன். கவனமாய் கேள் கமலம். அவரை இலைச் சாறு அரை ஆழாக்கு, கோவை இலைச் சாறு அரை ஆழாக்கு, வெள்ளை வெங்காயம் சாறு அரை ஆழாக்கு, இரண்டரை பலம் பனங்கற்கண்டு, ஆழாக்கு விளக்கெண்ணெய். கோவை இலையும் அவரை இலையும் இடித்து ரஸம் பிழிந்து கொண்டு, இதுகளை ஒன்றாய் கலந்து சூரியபடமாக இரண்டு தினம் வெய்யிலில் வைத்து எடுத்து அடுப்பில் பாணலியில் கொட்டி காய்ச்சினால் ரசமெல்லாம் சுண்டி எண்ணெய் தன் நிதானத்துக்கு வரும். அப்போது கீழே இறக்கி பாட்டலில் கொட்டி வைத்துக்கொள். ஐந்து நாளைக்கு சேர்ந்தாப்போல் ஒரு பாலடை எண்ணெய் கொடு.

மேலுக்குத் தடவ இதே அவரை இலை, கோவை இலை, மஞ்சள், கொஞ்சம் வசம்பு இதுகளை வைத்து தேங்காய் எண்ணெய் விட்டு மை போல் அம்மியில் அறைத்து கொஞ்சமாய் நமட்டு சிறங்காயிருந்தால் இதை மேலே தடவி இரண்டு மணி நேரம் ஊறவைத்து சூளிப்பாட்டி விடு. யானைச் சிறங்கு பெருஞ் சிறங்காயிருந்தால் மேலே நிறைய பூசி ஆமணக்கு இலையை மேலே போட்டு துணியால் கட்டு கட்டிவிடு. இம்மாதிரியாக செய்தால் சுருக்கா

கவே குணமாய் விடுகிறது. இல்லை யேல் பின்னையும் ஐந்து நாளைக்கு எண்ணெயைக் கொடுத்து மேல் மருந்தையும் சோம்பலில்லாமல் அறைத்துத் தடவு. குணமாய்விடும் என்பது பொய்யில்லை. நீ உன் சொந்த அனுபவத்தில் பார். மேற்படி எண்ணெய் சாப்பிட்டால் இரண்டுதரம் வெளிக்குப் போய் உஷ்ணத்தைத் தணிக்கும். அது கஷ்டமாயிருப்பவருக்கு மூணு நாளைக்கு விளக்கெண்ணெயை உபயோகித்துவிட்டு, பிறகு அரை ஆழாக்கு அவரை இலைச் சாறு அரை ஆழாக்கு கோவை இலைச் சாறு, கால் ஆழாக்கு முசுமுசுக்கைச் சாறு, கால் ஆழாக்கு மஞ்சள் கரசராங்கண்ணிச் சாறு, கால் ஆழாக்கு கீழாநல்லிச்சாறு, கால் ஆழாக்கு வெள்ளை வெங்காயச்சாறு, ஐந்து பலம் பனங்கற்கண்டு நல்ல எருமை நெய்யாவது பசு நெய்யாவது இதுகளைச் சேர்த்து வாணலியில் போட்டு காய்ச்சு. நன்றாக சாறெல்லாம் சுண்டி நெய் பதத்திற்கு வரும்போது கால் பலம் மிளகு தூள்பண்ணி அதையும் சேர்த்து கீழே இறக்கிவைத்து சற்று ஆறினதும் சம்படத்திலோ ஐாடியிலோ எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தினம் காலையில் பல் தேய்த்ததும் ஒரு டேயிள் ஸ்பூன் அளவு சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தால் பெரியவர்களுக்காயினும் சரி, சிறியவர்களுக்காயினும் சரி, அதிக உஷ்ணம், கணக்குடு இப்பேர்ப்பட்டதுகள் கூடத் தணிந்து சிறங்கு சொறியில்லாமல் ஈன்றாய் குணமாய் விடுகிறது.

மதமா மனமா வை. மு. பரீ.

2. அகமலர்ச்சியும் ஆபத்தும்.

183098

முகமலர்ச்சி அகமலர்ச்சியைத் தானே காட்டுகிறது? நரசிங்கப் பட்டணத்துப் பிரஜைகள் அப்படி மலர்ந்த முகத்துடன், பூரிப்புடன், குதுகலிப்பதின் காரணம் தான் என்ன?

ராஜாதிராஜ ராஜமார்த்தாண்டகம்பிரதீரவீரபராக்கிரமரகுவீரஸிம்மமகாராஜாவின் புதுவருடப் பிரகடனம் ஜனங்களை அப்படி, என்றுமறியாத, உத்ஸாக வெள்ளத்தில் மிதக்கும்படிச் செய்துவிட்டது. சமஸ்தானம் சிறியதாயினும் அரிய பெரிய விஷயங்கள் நடப்பது அங்கு சர்வஸாதாரணமாகி விட்டது!

முந்திய வருடப்பிறப்பன்றுதான் மகாராஜா எல்லையற்ற கருணை கூர்ந்து தமது ராஜ்யபரிபாலனத்தில் மரணதண்டனைவிதிக்கும் சட்டதிட்டத்தை மாற்றியமைத்துப் புகழ்மாலை சூடிக்கொண்டார். "தண்டனை செய்வதன் தாற்பர்யமென்ன! குற்றம் செய்தால் தண்டனை கிடைக்குமே என்ற பயத்தை விளைவித்து, குற்றம்புரியும் எண்ணத்தைத் தடுப்பதேதான் தண்டனை சம்பந்தமான சட்டதிட்டத்தின் நோக்கம். அது தவிர, குற்றவாளி தண்டனையடைந்தபிறகு, தனது தவறை

புணர்ந்து, மனந்திருந்துவான் என்பதும் கருத்து. இப்படிக்கிருக்க, கொலைபாதகம் செய்தவனைப் பழிக்குப்பழி கொன்றுவிடுவதில் தண்டனையின் கருத்து நிறைவேறுகிறதா? ஆயுள் பர்யந்தம் கொலைபாதகனைக் கடுங்காவலில் வைத்து, கடினமான வேலைகளைச் செய்வித்து, தண்டனையின் பல்னால் அவன் தவறை உணரும்படிச் செய்வதல்லவோ ராஜரீக! ஆகையால் மரணதண்டனை விதிக்கும் சட்டத்தை மாற்றுவதே ராஜ ஆக்ஷை" என்று முந்தின வருடம் செய்தப் பிரகடனத்தைவிட இவ்வருடத்திய பிரகடனம் இன்னும் அதிவிசேஷமானதன்றோ!

தண்டனை சம்பந்தமான பிரகடனம் குற்றவாளிகளுக்குமட்டுமே கருணையைக் காட்டியது; இந்தப் புதுப் பிரகடனமோ பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு உயர் வாழ்வையளிக்கிறது.

நம் வீரபத்திரனுக்கோ எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தது இந்தப் பிரகடனம் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. நரசிங்கப்பட்டணத்திற்கு அவன் தன் குடும்பத்துடன் வந்து மூன்றே வருடங்கள் தான் ஆகின்றன. ஆனால், அதற்குள்ளேயே

அவன் புது மனிதனாகி, புதுவாழ்வு வாழ ஆரம்பித்துவிட்டான். அவன் தோற்றத்திலேயே மாற்றம் ஏற்பட்டது. உத்தியோகம் செய்கிறான் என்பதைக்காட்ட சொக்காய் மூடிக்கொண்டது அவன் மெல்லியஉடலை. பக்தன் என்பதைப் பறைசாற்றத்திருமண் அலங்கரித்தது அவன் சாந்த முகத்தை. பிரகடனத்தைச் செலியுற்றதும் அவன் முகத்தில் தவழ்ந்தபுன்னகை, அவன் உள்ளக்கிளாச்சியையும் சூரிப்பையும் அறிவித்தது.

“ராஜ ஆக்ரைப்பிரகாரம் இன்றைய புதுப் பிரகடனம் சமஸ்தான ரேடியோ மூலம் விவரமாக மாலை ஒலிபரப்பப்படும்; ராஜகுரு நீமலா எந்த ஸ்வாமிகள் வியாக்யானம் செய்வார். மகாஜனங்கள் அங்கக்கே உள்ள பொது ஒலிப்பெருக்கிஸ்தானங்களில் அவசியம் கேளுங்கள்! பறையருக்கும், புலையருக்கும்,

அனைவருக்கும் விடுதலை. இன்றுமுதல் புதுவாழ்வு—உயர் வாழ்வு—ஆரம்பமாகிறது பல்லாயிர மக்களுக்கு” என்று தெருத்தெருவாகப் பறைசாற்றிச் சென்றனர் ராஜ ஸேவகர்கள். இந்த அறிவிப்பே அளப்பறிய உத்ஸாகத்தையளித்த தென்றும், ராஜகுருவின் பிரசங்கத்தையே எல்லோரும் ஆவலாய் எதிர்பார்த்தனர் என்றும் சொல்லவேண்டுமா?

எள்ளுபேரட்டால் எள்ளுவிழாது என்று சொல்வதற்கொப்ப நிறைந்திருந்தது கூட்டம் ஒவ்வொரு ஒலிபெருக்கிஸ்தானத்திலும். வீரபத்திரனும் ஆவலே வடிவாய்க் காத்திருந்தான் பிரசங்கத்தை எதிர்பார்த்து. பிரகடனமும், பிரசங்கமும் ஆரம்பமாயிற்று :—

“ராஜாதிராஜ ராஜமார்த்தாண்டஸகல கலாதார கம்பிர பராக்கிரம வீர தீர ரகுவீரசிம்ம ராமானுஜ தாஸ மகாராஜா புது வருடப் புதுநாளில் பரந்தாமனின் பரம கிருபையை முன்னிட்டு, களி கூர்ந்து கீழ்க்கண்ட மகாப் பிரகடனத்தை வெளியிடுகிறார். நமது சமஸ்தானத்தின் சரித்திரத்திலேயே இன்றைய தினம் ஓர் சுதினம். நம் மக்களில் ஒரு பெரிய பகுதியினரை பிறப்பால் தாழ்ந்தவரென்று ஒதுக்கி வைத்து அதைரித்து வந்தது சகல சாஸ்திர தர்மநியதிக்கு உகந்ததல்ல வென்று உணர்ந்து, இன்று முதல் தீண்டாமைப் பேயை ஒழித்து, நம் கடமையைச் செய்ய முன்வந்துள்ளோம். தீண்டாதாரென்று வழங்கி வந்தத் திருக்குலத்தாரை “பேரின்ப வெள்ளம்பெருக! பொலிக பொலிக, பெரலிக!” என்றழைப்போம். வைகுந்த நாதன் எல்லோருக்கும் சொந்தம்; ஆலயங்கள் எல்லோருக்கும் சொந்தம். ஆலயந்தொழுவது

நமது சமஸ்தானப் பிரஜைகள் ஸகலருக்கும் பிறப்புரிமையென்ப பறை சாற்றுவோம். தாழ்ந்தவர் உயர் வாழ்வு பெறட்டும்; புதவாழ்வு வாழட்டும். எல்லா கல்வி ஸ்தாபனங்களிலும் பஞ்சமர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தவர்க்கு இனி இட முண்டு. ஞானச் சூடரை ஏற்றி வைப்போம்; நாட்டின் மதிப்பைத் தூக்கிவைப்போம். இதவே நமது புதவருடப் பிரதிக்ஞையும் பிரகடனமும். உள்ளத்திலே அன்பினை நாட்டிடுவோம். எல்லா உயிர்களும் ஒன்றெனும் ஒற்றுமையைக் காட்டிடுவோம். பல உட்பிரவுகளிருப்பினும் நமது ஹிந்த சமூகம் ஒன்றென்போம்."

ஷை பிரகடனத்தைப் படித்து விட்டு ராஜகுரு பேசலானார்: 'நமது மன்னர்பிரானின் உள்ளத்தடிப்பை நாடெங்கும் உணரவேண்டும். இந்த மகத்தான பிரகடனத்தை விடுப்பதற்குமுன், வித்வத்ஸபையில் நடந்த தர்க்கத்தின்போது நமது மன்னர் புகன்றதை உக்கொடுக்கு வெளிசிடுகிறேன், கேளுங்கள்! இராமானுஜ தாஸர் என்று மகுடமிடப்பட்டுள்ள நமது வள்ளல, இராமானுஜர் கிருபைக்குப் பாத்திரமான திருவரங்கத்து அமுதனரின் ப்ரபந்நகாயதீயி லிருந்து பல பாசரங்களை எடுத்துக் கூறி தன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினார்.

சொல்ஆர் தமிழ்ஒரு மூன்றும்
சுருதிகள் நான்கும் எல்லை
யில்லா அற நெறியாவும்
தெரிந்தவன் என் அருசீர்
நல்லார் பாவும் இராமானுசன்
திருநாமம் நம்பிக்
கல்லார் அகவிடத்தோர்
எதுபேறு என்று காமிப்பரே!

★ [இப்பரந்த பூமியிலுள்ளோர் சொல்நிரம்பிய இயல், இசை, நாடகம் என்ற ஒப்பற்ற முத்தமிழையும் நான்கு வேதங்களையும் கணக்கற்ற தர்ம சாஸ்திரங்களையும் மற்றும் எல்லாக் கலைகளையும் அறிந்தவராயும், எண்ண முடியாத அருமையான குணங்களையுடையவரும் நல்லோரால் துதிக்கப்படுபவராயுமிருக்கிற இராமானுஜன் திருநாமத்தை நம்பிக்கற்கின்றோர்களில்லை. ஸ்ரீராமானுஜ நாம ஸங்கீர்த்தனமே புருஷார்த்தமென்றறியாது, நமக்குப் புருஷார்த்தம் ஏது? என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், ஐயோ!]

பொருளும் புதல்வரும்
பூமியும் பூங்குழலாரும் மென்றே
மருள் கொண்டு இளைக்கும் நமக்கு
நெஞ்சே! மற்றும் நாம் தரமே?
இருள் கொண்ட கொத்துயர் மாற்றித்
தன்சுறுதில் பெரும் புகழே
தெருளும் தெருள்தந்து
இராமானுசன் செய்யும் சேமங்களே.

[திரவியம், புத்திரர்கள், கேஷத்திரம், அழகிய குழலையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு அறிவுகெட்டு வருந்திக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அக்ஞானத்தோடு கூடிய கொடிய துக்கங்களைப் போக்கடித்து, தம்முடைய முடிவில்லாத சிற்றந்த கல்யாண குணங்களையே சிந்திக்கக்கடவதான ஞானத்தை அளித்தருளி இராமானுசன் செய்கின்ற கேஷமங்களானவ்வமற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற மாதிரியோ? இப்படிப்பட்ட கேஷமங்களை நமக்கு எம்பெருமானார் தவிர வேறு யாரேனும் அளிக்கக்கூடுமோ? இப்படிப்பட்ட கேஷமங்கள் நமக்குத் தவிர வேறு யார்க்கேனும் கிடைக்கத் தகுமோ?]

★ மீ. உ. வே. காஞ்சி ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியின் அரிய வியாக்கியானத்தைப் பெரிதும் பயன்படுத்திக்கொண்டுள்ளேன், நிகரற்றச் சுரங்கமல்லவா அவரது நூல்! வை. மு. பூதிவாஸன்

நாட்டிய நீசர் சமயங்கள்
மாண்டன நாரணனைக்
காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது
தேன் குருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வண் தமிழ் மறை
வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
கட்டிய சிலத்து இராமானுசன்
தன் இயல்வு கண்டே.

[இம் மண்ணுலகில் மேன்மேலும்
திரட்டிக் கொண்ட சில குணத்தை
யுடையரான இராமானுசருடைய
உச்சநீசபேதமற்ற ஸ்வபாவத்தைக்
கண்டு, தஷ்ட யுக்திகளாலே நிலை
நிறுத்தப் பட்டிருந்த நீச சமயங்கள்
யாவும் மாண்டன, அவர் ஒரு பிர

யத்நமும் எடுத்துக் கொள்ளாமலே !
ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் காட்டிய
வேதங்களானவை, நமக்கினி ஒரு
குறையுமில்லை யென்று களிப்புற்
றனா. திருக்குருகூரில் அவதரித்த
வள்ளலான நம் ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த ஒரு குறையுமற்ற தமிழ்
வேதமான திருவாய் மொழி வாழ்வு
பெற்றது ; வேதங்களின் ஸாரம்
பொலிவு பெற்று ஒங்கியது.]

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம்
மாஸிருஞ் சோலை யென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கு என்பர்
நல்லோர் அவைதன்னெடும்வந்து
இருப்பிடம் மாயன் இராமானுசன்
மனத்து இன்று அவன் வந்து
இருப்பிடம் என்றன் இதயத்துள்ளே
தனக் கிள் புறவே

[மாயனான ஸர்வேச் வரனுக்கு
வாஸஸ்தானம் பரமபதமும், பூலோ
கத்தில் (ஸ்ரீரங்கமே) வைகுந்தம்,
திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை
எனப்படும் திவ்யகேசுத்திரங்களே
யாகும் என்று நல்லோர் சொல்லு
வர். வைகுந்தநாதன் இவற்றோடே
வந்து எழுந்தருளியிருப்பது சிலத்து
இராமானுசன் திருவுள்ளத்திலேயாம்
அவ்வெம் பெருமானார் தாம் இப்
போது வந்து தமக்கு ஆனந்தமாக
எழுந்தருளியிருப்பது அடியே
னுடைய ஹிருதயத்தினுள்ளேயாம்.]

இப்போர்பட்ட ஸௌசீல்ய குண
முடைய எம்பெருமானார் இப்போது
அடியேனுடைய ஹிருதயத்தி
னுள்ளே ஆனந்த பூர்ணராய் எழுந்
தருளியிருக்கிறார். அவ்வுத்தமனே
நீண்டாதாரைத் திருக்குலத்தினராக்
கித்தன் செல்வப்பிள்ளையின் திரு
வடிக்கீழ்ப் புகூர விட்டுத் தன் பரி
வாரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள
வில்லையா? அவர் திருவடி சம்பந்தி
கள் அக்கைக்கரியத்தை நடத்திக்
கொண்டு வந்திருக்கவில்லையா! இன்

னும் பஞ்சமர்கள் தீண்டாதவர்களா? யோசித்துப் பாருங்கள்”

என்று கேட்கலானார் நமது வள்ளல் மன்னர் பிரான். “தீண்டாமை னாதாரண தர்மத்திற்கே முரண்பட்டது. உத்தம தர்மான ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்கு அத முற்றிலும் விருத்தம். சைவ சேதனர்களும் பகவத்ப் பந்த முடையவர்களன்றோ! பகவானைப் பெறுவதில் முக்கிய சாதனம் பக்தி ரூபமான அன்பே! திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது யாது?

பாதியாயழுதின கால் கையரேனும்
பழிதொழிலும் இழி குலமும்
படைத்தாரேனும்!
ஆதியாயரவணியா யென்பாராகில்
அவான்றோ யாம் வணங்கும்
அடிகளாவர்;
சாதியால் ஒழுக்கத்தால் மிக்கோரேனும்
சதுர் மரையால் வேள்வியால்
தக்கோரேனும்
போதில் நான்முகன் பணியப்
பள்ளிகொள்வான்
பொன்னரங்கம் போற்றுகார்
புலையர்தாமே

பூஜ்யதைக்கு உயர்குலம் தேவையில்லை. பக்திரூபமான ஞானமே வேண்டும். பக்திசெய்வதற்கு குலம் கண்க்கில்லை. ஸ்மிந்துக்கள் எல்லோரும் ஓர் குலம். ஆலயந்தொழுதல் என்பது எல்லோர்க்கும் பிறப்புரிமையேயன்றோ?” என்று மேலும் தொடர்ந்தார் நமது நாதன். சபையில் மேற்கொண்டு பற்பல ஆதாரங்கள் காட்டப்பட்டன. பிறகே இந்தப் பிரகடனத்தை விடுத்தார் நமது ராஜாதிராஜன்”, என்று முடித்தார் ராஜகுரு. மக்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

* * *

வீரபத்திரனுக்குக் கனவு நினைவாகிவிட்டது இந்த ராஜ ஆக்ஷை யால். தினமும் ஸ்வாமி தரிசனம்

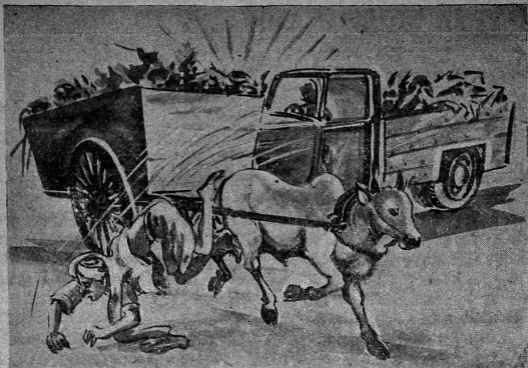
வை. மு. ஸ்ரீநிவாஸன்

தவருது செய்தான். மாரியம்மாவை உயர்ஜாதிப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே சேர்த்துவிட்டான். அவள் கம்பிரமாக—ஆனால் ஆடம்பரமற்று— உடையணிந்து, ஓய்யாரமாகப் பள்ளிக்குச் சென்று திரும்புவதைக் காண்பதே தங்கள் ஆனந்தத்தின் சிகரமென எண்ணினார்கள் நம்பதிகள். மனதுக்கு உத்ஸாகமும், உண்ண உணவுமிருக்கையில் பதினைந்து வயது நிரம்பிய மாரியம்மா எழில்பெற்று வளர்ச்சியடைவதில் ஆச்சரியமேது? தினமும் மாலை அவள் திரும்பிவரும் காட்சியை மலர்ந்த கண்களுடன் கண்டு பூரித்துப் போவார்கள்.

* * *

சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரை இத்தகைய உத்ஸாகக்கதிர்கள் பட்டு விகளிதமடையத் தொடங்கியது. யாவும் அவள் செயல் என்றே வீரபத்திரன் தன் வாழ்க்கைவண்டியை ஓட்டிவந்தான். எதிர்பாராவிதமாக,

ஒரு நாள் அவன் மாட்டுவண்டியீதும், மாறி மாறித் தோன்று ஒரு லாரி மோதி, அந்த அதிர்ச்சி வதே பகவத்சைக்கல்பம்போலும். யில் அவன் கீழேவிழலாயிற்று. உள்ளத்துடிப்புடனிருந்த பக் த மலர்ச்சியும் சங்கடமும், சுகமும் னுக்கு உயிர்த்துடிப்பே ஏற்படுத்தி கஷ்டமும், விமோசனமும் விபத் விட்டது ஈசனின் சோதனை !

இம்மாதத்தில் வெளிவரும் நூல்கள்

வேமந்த ருதுமலர் நாரீமுணிகளின் நவரஸ விநூந்தையளிக்ந்தும் தமிழ் நந்தவனம், 5-வது வெளியீடு. அதி அழகான மூவர்ண மேலட்டைச் சித்திரம். மிக ரஸமான கற்புலல்காரங்கள். பல அழகிய படங்களுடன், வழக்கம்போல உயரிய கிளேஸ் பதிப்பு. (ரூ. 1—8—0)

உதய சூரியன்—இரண்டாவது பதிப்பு

வை. மு. ஸ்ரீதின் முதல் புத்தகமே முதல்தரமாக அமைந்திருக்கிறது என்று முகவுரையில் சுவாமி சுத்தானந்தபாரதி எழுதியதற்கிணங்க, முதல் மாதத்திலேயே முதல் பதிப்பு முற்றும் செலவாகிவிட்டது. மோகினி பொங்கல் மலர் வேலைநிலை உடனே அச்சிடமுடியவில்லை. முதல் பதிப்பு தீர்ந்த பிறகு பணம் அனுப்பிய எல்லா அன்பர்களுக்கும் கூடிய சீக்கிரமே புதிய பதிப்பு அனுப்பப்படும். நந்தவனம் அளவில், 25 கலர் படங்களுடன் உயரிய கிளேஸ்பதிப்பாக வெளிவருகிறது. விலை ரூ. 1—4—0 தான்.

பிரதிக்கை—வை. மு. கோ. 66-வது நாவல்

மோகினி பொங்கல் மலரில் வந்த இவ்வரிய நவீனம் தனிப்புத்தகமாக 15 அழகிய கலர்ப்படங்களுடன் உயரிய கிளேஸ் பதிப்பாக வெளி வருகிறது. விலை ரூ. 1—0—0

குறிப்பு:—ரிஜிஸ்ட்ரேஷனுக்காக 3 அணு சேர்த்து அனுப்பவும்.

நம்
சகோதரிகளுக்கு
மட்டும்

ஸ்திரீ தனம்

ஸ்ரீமதி எஸ். அம்புஜம்மாள்

இந்த தலைப்பின் கீழே சொல்லப் படும் விஷயங்கள் எம்ஸ்கிருதச் சட்ட புஸ்தகங்களில் வெகு விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்திரீதனம் என்றால் ஸ்திரீயின் சொத்து. பொதுவாக ஒரு ஸ்திரீக்கு உள்ள சொத்து எல்லாம் இந்தத் தலைப்பின் கீழ் வரக்கூடியதே.

இந்துலாவில் 'ஸ்திரீதனம்' என்ற பாகம் மிகச் சிக்கலான பாகமாகையால்; அதை விவரித்து நன்கு ஆராய்ந்து கூறினான். தெளிவுபட விளக்குவது கஷ்டம். சுருக்கச் சொல்லி விளக்கவைக்க இயலாது.

'ஸ்திரீதனம்' எதைக் குறிக்கிறது. இந்தத் தலைப்பின்கீழ் வரக்கூடிய சொத்துக்கள் எவை? எத்தனை வகை ஸ்திரீதனம் உண்டு? இவைகளை முதலில் ஆராய்ந்தபிறகு ஸ்திரீதன உரிமைகள் என்னென்ன, வாரீசரிமை முறை எப்படி?— என்பதை ஆராய்வோம்.

'அந்தந்தத் தேசாசாரத்திற்கு ஏற்ப இந்து லா வெவ்வேறு முறைகளைப் பின்பற்றிச் சட்ட விதிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது சென்ற வருஷம் ஏற்கெனவே சொன்ன விஷயம்தான், ஸ்திரீகளுக்குச் சொத்துரிமை, வாரீசரிமை உண்டு என்பதை முதன்முதல் வெளியிட்ட வர் மகரீஷி கௌதமர்தான்.

"ஸ்திரீகளுக்கு அவர்களுடைய ஆபரணங்களும், பந்து முதலானோர் வழங்கிய பரிசுகளுமே அவர்கள் பங்குக்கான சொத்தாகும்" என்கிறார் ஜபஸ்தம்பர்.

சாதாரணமாக ஸ்திரீகளுக்குச் சொத்துரிமை ஏற்படுவது விவாக காலத்திலிருந்துதான். விவாக காலத்தில் கணவனும் பந்துக்களும் பிறந்த வீட்டாரும் பிறரும் வழங்கும் பரிசுவகைகளும், வரன் பெண்டிட் டாருக்குக் கொடுக்கும் கன்யா சுல்கமும் சேர்ந்தே ஒரு மனைவியின் ஸ்திரீதனச் சொத்தாகப் பரிணமிக்கிறது.

அன்றிற்கு அறிஞரியாக வழங்கும் பரிசுகளைத்தவிர, விவாகமான ஸ்திரீ அன்னியரிடமிருந்து பரிசு பெறவும் கைத்தொழிலினால் பணம் சம்பாதிக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

ஆனால் அதிக தனம் சம்பாதிக்கும் பேராசையினால் ஒரு ஸ்திரீ வீட்டு அலுவல்களை அலட்சியம் செய்யக்கூடுமானகையால் அத்தகைய சொத்துமீது, 'கணவன் அனுமதியின்மேல்' என்ற ஒரு கட்டுப்பாட்டை விதித்துள்ளனர் ஸ்மிருதி கர்த்தாக்கள்.

இம்மாதிரி சில கட்டுப்பாடு — விதிகளை ஆண்பாலர் விஷயத்திலும் சட்டம் விதிப்பதினால், சொத்துரிமை விஷயத்தில் ஸ்திரீகள் மட்டும்தான் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவர்கள் என்று சொல்வதற்கு இல்லை.

கட்டுப்பாடு விதிகள் இருப்பினும், பண்டைக்காலமுதல் ஸ்திரீகளுக்குப் பிரத்தியேகச் சொத்துரிமை உண்டு என்பதை இந்த லா ஒப்புக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

“ஸ்திரீகள் சோதனை அபகரிக்கும் ஆண்பந்துக்களை அரசன் திருடர்களுக்குச் சமமாகத் தண்டிக்க வேண்டும்” என்று மனு சாஸ்திரம் கூறுவதைக் கவனித்தால் பழைய ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களுக்கு ‘ஸ்திரீ தன’ விஷயத்தில் எவ்வளவு தாராள சிந்தனை இருந்ததென்பது தெளிவாகத் தெரியவரும்.

நிற்க, ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி மீதாஶ்டாயம் முதலிய முறைகள் கூறுவது என்ன என்று பார்ப்போம்.

மிதாஶ்டாயமும் அதைச்சார்ந்த முறைகளும், ஸ்திரீக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் அனைத்தையும் அவற்றில் அவளுக்கு உள்ள பாத்தியதை எப்படிப்பட்டதாயினும், — பூர்ண உரிமை, அனுபவ உரிமை மாத்திரம்—என்ற வித்தியாசமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் (ஸ்திரீ தனம்) என்றே சொல்லுகின்றன.

பம்பாயில் கையாளப்படும் முறை ஒன்றிரண்டு அம்சங்களில் தவிர மற்ற எல்லா அம்சங்களிலும் இந்த மிதாஶ்டாய முறையையே தழுவுகிறது, ஆகையால் அங்கே ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் வெகு தாராளமான மனப்பான்மை காட்டப்படுகிறது என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஜீழதவாகனர் பூரண சுதந்திரத்துடன் கூடிய சொத்துவகைகளையே ‘ஸ்திரீ தனம்’ என்கிறார். வ்யவஹார மய்யுகம் ‘ஸ்திரீ தன’ சொத்தை டெக்கனிக்கல், டெக்கனிக்கல் அல்லாதது (Technical & non-Technical) என்று இருவகைப்படுத்திக் கூறுகிறது.

பனாஸில் (வாணாஸி) கையாளப்படும் முறை மிதாஶ்டாய முறையையே பெரும்பாலும் அனுசரிக்கிறது.

மீதலை முறை காத்தியாயனர் வியாக்கியானப்படி, மனு சொல்லு

கிற ஆறுவகை ஸ்திரீ தனங்களுடன் இன்னும் சிலவற்றைச் சேர்த்து ‘ஸ்திரீ தனம்’ என்று கூறுகிறது.

வங்காளத்தில் கையாளப்படும் தாயபாகமுறை, விவாககாலத்தில் பரிசாக வழங்கப்பட்டவை, பூரண சுதந்திரம் உடையவை; கணவனால் அன்பின் அறிகுறியாகக் கொடுக்கப்பட்ட ரொக்கம், இவைகளைமட்டுமே ஸ்திரீ தனம் என்று அழைக்கிறது:

தற்காலஇந்துலாப்படி ஸ்திரீ தனம் என்ற பதத்திற்கு ‘ஸ்திரீக்குச் சொந்தமான சொத்துவகை எல்லாம்’ என்பதுதான் பொருள்.

எனினும் ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய லக்ஷணங்கள் மூன்று உள்ளன:

(1) ஒரு ஸ்திரீக்குள்ள சொத்து வந்த மார்க்கம் எது?

(2) சொத்து ஏற்பட்ட சமயம் எந்த நிலையில் இருந்தான்? கன்னிகையா, மனைவியா, விதந்துவா?

(3) அந்த ஸ்திரீ எந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவன்? மிதாஶ்டாயமா, தாயபாகமா, மற்றும் எந்த முறையின்கீழ் வரக்கூடியவன்?

மேலும் கௌதமர் கால முதல், ஆண் சந்ததியைவிடப் பெண் சந்திகளுக்கே வார்சரிமை வழங்கும் முறை ஸ்திரீ தனத்தின் தனி லக்ஷணமாகக் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது.

நிற்க, ஸ்திரீகளுக்குச் சொத்து ஏற்படும் மார்க்கம் என்னவென்பதையும், மனு முதலிய ஸ்மிருதிகர்த்தாக்கள் ஸ்திரீ தனத்தை எவ்வாறு பிரித்துச் சொல்லியிருக்கின்றன என்பதையும், ஸ்திரீ தன சொத்து உரிமை, வார்சரிமை விவாகங்களையும் அடுத்த இதழில் படியுங்கள்.

மலர்ந்த இதழ்

30

வெள்ளியை உருக்கி வார்த்தது போன்றும் பால் பொங்கிக் கொந்தளிப்பதுபோன்றும் பூர்ண சந்திரனின் ஒளி உலகையே வ்யாபித்துக் கொண்டு, சிறிய வீடாதினும் அவ்வீட்டினுள்ளும் சாளரத்தின் வழியாய் அவ்வறையில் புதிய தம்பதிகளான அகிலாவையும் கோபாலனையும் மறைந்து பார்த்துப் புன்னகை செய்வதுபோல் தெரிந்தது.

கையில் தாம்பூலமும் பழமும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து நிற்கும் அகிலாவின் முகத்தை கோபாலன் அப்படியே தடைகட்டிய நாகம்போல் இமைஇசைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். 'அழகு வெள்ளமோ! ஸௌந்தர்யப்பதுமைபோ!' என்று ஐயுறும்படியாக நிற்கும் அகிலா சாளரத்தினால் தெரியும் மதி மன்னனின் பூர்ண எழிலைக்கண்டு

பேரானந்தத்தை அடைந்தவாறு நின்றான்.

கோபாலன் மெல்ல எழுந்து அகிலாவின் கைமீதுள்ள தாம்பூலத் தட்டை வாங்கி மேஜைமீது வைத்து விட்டு 'ப்ரியே!... இன்னும் என்மீது கோபம் தெளியவில்லைபர்? நான் உனக்கு மகத்தான அபசாரத்தைச் செய்துவிட்டதை உணர்ந்து கண்ணீர் வடித்த பிறகு கூடவா உனக்கித்தனை கோபம்! கண்மணி! அகிலா!'... என்று அழைத்தபடியே அவளை அணைக்க வந்தான்.

ஆனால் கூச்சமும் இயற்கையின் நாணமும் அவளைப் பின்னடையச் செய்ததோடு, இச்சமயம் தன் அண்ணனும் மன்னியும் இல்லையே என்கிற ஏக்கமும் உண்டாகியது. சற்று தடுமாற்றத்துடன் அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினான். மனப்போராட்டத்தின் வேகம் காலவெள்ளத்தை

எல்லாம் இடித்துத்தள்ளிக்கொண்டு தனது கல்யாண காலத்தின் நிகழ்ச்சியில் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டதும் ஏதோ கனவு கண்டது? பால் தானும் தன் கணவனும் மணவறையில் வீற்றிருந்ததும், எல்லாக் குழந்தைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு பரிகளித்ததும், பெரியவர்களும் சும்பல் சும்பலாக உட்கார்ந்து ஏதேதோ பேசிக் கிரித்ததும், மாலையாற்றும் சமயம் கல்யாணப் பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு குதித்தவர் சறுக்கிக் கீழே விழுந்ததும் அதனால் மாப்பிள்ளைக்கு அடிபட்டது மான ஏதேதோ பல விஷயங்கள் இவள் மனத்தில் தாண்டவமாடின.

அசையாது பதுமைபோல் நின்று யோசனை செய்யும் அகிலாவைப் பார்த்த கோபாலன் “அகிலா! என்ன ப்ரமாதமான யோசனை செய்கிறாய்! உனக்காக நான் உயிரையும் கொடுக்கக் காத்துத் துடித்துப்பது உனக்குத்தெரியாதா? இதோ! உன்ன முகிய மலர்ந்த இதழ் போன்ற வதனத்திற்கு இன்னும் சிங்காரம் செய்துக் கண்குளிரக் கண்டு களிக்கவே வந்திருக்கிறேன். இந்தா! இதை உனக்கு அணிவித்து மகிழுகிறேன் வா”... என்று கூறியவாறு அவன் மடியிலிருந்து ஒரு சிறு பெட்டியை எடுத்தான்.

அதில் தகதகவென்று ஜகஜ்ஜோதியாய் மின்னிக் கண்களைப் பறிக்கும் வைரத் தோடு, திருகு பேளரி ஆகிய நான்கும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தன. அதைத் தவிர ஒரு ஜதை வளையல்கள், ஒரு சங்கிலி முதலியனவும் இருந்தன.

அவைகளை எடுத்து அகிலாவிடம் கொடுத்து “பார்த்தாயா! உனக்கென்று நான் குருவி மூக்கிலைச் சேர்ப்பதுபோல் சேர்த்து வாங்கி வந்தேன். இப்படி வா! கண்ணா!

நானே உனக்கு இட்டு மகிழ ஆவல் துடிக்கிறது.” என்று கூறியவாறு அகிலாவின் கைகளைப் பிடித்து இழுக்க முயன்றான்.

சடக்கென்று விலகிக்கொண்ட அகிலா கண்களைப் பறிக்கும் ஆபாணங்களைப் பார்த்ததும் ப்ரமித்தாள். எத்தனைதான் ஆசையை வெறுத்து வைராக்யப் பதுமை போலானாலும் இளந்தளிர் போன்ற இதயத்தில் இலேசாக மறுபடியும் ஆசை அலை மோதியது. அவைகளை வாங்கி மாறிமாறிப்பார்த்துப் பின் ஆவேசத்துடன் கோபாலனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

வெறுக்கம் தாளாமல் உஸ்ஸு உஸ்ஸு என்றவாறு கோபாலன் சொக்காயைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு விசிறிக்கொண்டிருந்தான். அகிலா அவன் சரீரத்தைப் பார்த்ததும் ஏதோ ஒருவிதமான கலவரமும் யோசனையுங்கொண்டு ஆழ்ந்து கவனித்தாள். கல்யாணத்தில் நலங்கிடும் நேரத்தில் சந்தனம் பூசும்போது அவனுடைய கழுத்துக்குச் சற்று கீழ்ப்பக்கத்தில் அவனுடைய சிறிய வயதில் பெரிய கட்டி கண்டு அது ஆறிய வடு மிகவும் பயங்கரமாகத் தெரிந்ததும், அதன்மீது சந்தனத்தைப் பூசத் தான் பயந்து நடுங்கி மாட்டேன் என்று கூறியதும், பெரியவர்கள் அதை விட்டு மற்ற இடங்களில் பூசும்படிக்குச் சொல்லியதும் அவள் அகக்கண் முன்பு வெகு நன்றாகத் தோன்றி ஒரே கலக்கு கலக்கி விட்டது. அந்த தழும்பு இருந்த அடையாளங்கூடத் தெரியாமல் மழு மழுவென்றிருப்பதைக் கண்டதும் அவளை அப்படியே நெருப்பில் தூக்கிவாரிப்போட்டது போல் தோன்றியதால் உடம்பு பதறியது. கண்கள் சிவந்ததோடு ஒருவிதமான பயம் நடுங்கியது.

இந்த பதட்டம் ப்ரேமையின் ப்ரதிஜ்வலிப்பு என்று எண்ணிய கோபாலன் அவளை அப்படியே தழுவிக்கொள்ள கைகளை விரித்துவந்த சமயம் அகிலா அவ்வறையைத் திறந்துகொண்டு ச ட க் கெ ண் று வெளியே சென்றாள். கோபாலன் பின்னாலேயே ஓடிவந்து “அகிலா! அகிலா! ஏன் வெளியே போகிறாய்?” என்று கூறியவாறு வழிமறித்து அவளை இழுக்கப் போனான்.

அகிலா சற்று படபடத்த ரூலில் “சற்று பொறுங்கள்! முதலில் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு பேசலாம். உங்களைப் பார்த்ததமுதல் நான் சந்தேகித்ததுபோலவேதான் சகலமும் நடப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உங்கள் கழுத்தக்கடியிலிருந்த பெரிய தழும்பு எங்கே! உண்மையைச் சொல்லவில்லையென்றால் விபீரந்தான் நடந்துவிடும். என் அண்ணன் ஏமாந்ததுபோல் நான் ஏமாறமாட்டேன். உண்மையைமரியாதையாகச் சொல்லிவிடுங்கள்.” என்று மிகவும் கடினமான த்வனியில் காளிகாதேவியைப்போல் கேட்டாள்.

இம்மாதிரி ஒரு கேள்வி பிறக்கும் என்றோ அகிலா தன்னைப்பற்றிச் சந்தேகிப்பான் என்றோ கனவிலும் கருதாத கோபாலன் திடுக்கிட்டுப் ப்ரமித்தான். அடுத்த சூண்டே, ஒரு வெறித்த பார்வையும் வெறிபிடித்தச் சிரிப்பும் சிரித்தபடியே “ஓகோ! கல்யாணத்தின்போது நீ சந்தனம் பூசியகாலத்தில் கழுத்தினடியிலிருந்த வடுவைக் கேட்கிறாயா! அஹ் ஹஹஹ!... அது இத்தனை வருடங்கள் கழிந்த பிறகுமா உன்னைப் பார்க்க வந்து நாண்டவமாடும்? ஐயோ! பேதைப்பெண்ணே! அது மறைந்து விட்டது. அனாவச்யமாக நீ என்னைச் சந்தேகிப்பது தகுமா! கண்மணி!”...

என்று அகிலாவைக் கட்டிப்பிடிக்கப் போனான்.

அகிலா ஒரே திமிராகத் திமிரிக் கொண்டு “ஆம்! வடுவும் மறைந்து விடும். உங்களுடைய கபட நாடகமும் மறைந்துவிடும்... ஹா!... இப்போதல்லவா எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. என் மாமியாரின் தங்கை மகள் கோபாலனல்லவா நீங்கள்! கல்யாணத்தின்போது உங்களிருவருக்கும் ஒரே ஜாடையிருந்ததைக் கண்டு பலபேர் ப்ரமித்த ஏமாந்த தும் ‘மாப்டீயான வாருங்கள்!’ என்று உங்களை அழைத்தப் பின் அவமானப்பட்டதும் கனவு கண்டது போல் நினைவு வருகிறது. இருவருடைய ஜாடையும் பெயரும் ஒன்றாக இருப்பதால் நீங்கள் இத்தகைய சதிசெய்ய வந்திருக்கிறீர்கள். நான் இப்போதும் மரியாதையாகவே பேசுகிறேன்! கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் சாகாது என்பது நினைவிற்குக் கட்டும். மரியாதையாக இந்தவிஷயம் இரண்டாம்பேருக்குத் தெரியாதபடி இப்போதே போய்விடுங்கள். நான் ஊரைக்கூட்டி கல்யாண செய்வோ அன்றி என் கற்பைக் காத்துக் கொள்ளும்பொருட்டு உங்களைக் குத்திக்கொலைசெய்துவிடவோ என் னால் முடியும். ஆனால் பலரறிய ஒரு இழுக்கை உங்களுக்குத்தேடிவைக்க நான் விரும்பவில்லை. கல்யாணமாகிய பிறகு இத்தனை வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டதால் அடையாளம் எப்படித் தெரியப்போகிறது என்கிற மமதையினால் நீங்கள் இத்தகைய சண்டாளத்தனம் செய்யவந்தீர்கள். பகவான் என் பங்கில் இருக்கிறார் என்பதையும், என்றும் என்னைக் கைவிடமாட்டார் என்பதையும் நான் உறுதியாக நம்புகிறவளாதலால் தான் காலேமுதல் உன்னை நான் நெருங்காமலேயே கவனித்துவந்த

கோடு, மானத்திற்கும் மரியாதைக்கும் அஞ்சி வாளாவிருந்தேன். முதலில் உன் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வெளியே போய்விடு. இந்தா உன் திருட்டு நகைகள். இதைக்கூட எங்கோ திருடித்தான் கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும் என்று ஏன் அந்தராத்தமா சொல்கிறது...

இது வரைக்கும் கூட பொறுமையை வகிக்கமுடியாது தவித்த கோபாலன் ஆத்திரமும் ஏளனச் சிரிப்பும் கலந்த மூர்க்கவனியில் 'ஓகோகோ! கற்புக்கரசியாகிய நீ நளாயினியைப்போல் சபித்தவிடுவாயல்லவா! அல்லது கண்ணகியைப்போல் கிழித்து மாலைபோட்டுவிடுவாய்! வாட வாட! வேதாந்தம் பேசுகிறாய். உன் கணவன் செத்து எத்தனையோ வருஷமாகிவிட்டது. அதோடு அவன் உனக்குத் தாலிகட்டிய தோஷத்தைத்தவிர அவனுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நானும் அவனுடைய தம்பியின் முறைதான்; ஆகையால் நீ பேசாமல் என்னோடு இப்போதே கிளம்பிவிடு. நாம் கண்காணை ஊரில் தம்பதிகளாகவே வாழ்வோம். நீயும் சுதப்படுவாய்! நானும் சந்தோஷப்படுவேன்!

இதபோல் எத்தனையோ பேர்கள் உலகத்தில் தம்பதிகளாகவே உலாவுகிறார்கள்; கண்ணால் பார்க்கிறோம். நீ வீணாக கலாட்டா செய்து உன் வாழ்நாளைப் பாழ்நாளாக்காதே. வெளியார் யாருக்கும் இந்த ரகசியம் தெரியவே வேண்டாம். அகிலா!"... என்று ஆவேசத்துடன் அவன் கூறும் உச்சஸ்தாயியைக் கண்டதும் அகிலாவின் இதயம் கட்டுமீறித் தடிக்கின்றது. இந்த மூர்க்கவின் பிதற்றல் அவள் காதில் நாராசம்போல் பாய்ந்துச் சகிக்கவியலாத வேதனை செய்ததால் "இனி

மான அவமானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வேதாந்த உபதேசம் செய்வதில்பரயோஜனமில்லை. தப்பித்துக் கொள்ள முக்யமான வழியைச் செய்துதான் திரவேண்டும்' என்று நினைத்தவளாய் "திருடன்! திருடன்!" என்று பெரிதாகக் கத்திய சமயம் வாசற்கதவை யாரோ தடதட வென்று இடிக்கும் சப்தம் கேட்டு கோபாலன் அலறினான்: அகிலாவின் சந்தோஷம் கரைபுரண்டது.

அவள் ஓட்டமாக ஓடிக் கதவைத் திறக்க முயல்வதைக் கண்டதும் சடக்கென்று அகிலாவைத் தடுத்து இழுத்து "இதோ பார்! என்னை இமைப்பொழுதில் ஏமாற்றிவிடலாம் என்றும் ஊரைக் கூட்டிப் பிடித்து விடலாம் என்றும் நினைக்கிறாயா! அந்த பாச்சா இனி இந்த கோபாலனிடம் பலிக்காது." என்று ஆவேசத்துடன் கூறியபடியே அகிலாவைக் கட்டிப் பிடித்து இழுத்த சமயம் அகிலா "ஐயோ! ஐயோ!" என்று வாய் விட்டுக் கந்திக் கொண்டே திமிரியும் தன்னால் முடிந்த சக்தியுடன் அந்த வுஷ்டனை நெட்டி உதைத்துக் கிள்ளியும் இம் வித்தாள்.

இதற்குள் இந்த கூக்குரல் வீதியில் கேட்டதன் பலனால் அச்சிறிய வீட்டின் வீதிப் பக்கத்து ஓட்டின் மீது ஏறி முற்றத்தில் தொப்பு தொப்பென்று இரண்டு மூன்று பேர்கள் குதித்ததைப் பார்த்த கோபாலன் அடங்காத ஆவேசத்துடன் அகிலாவைத் தாறுமாறாகக் குத்தியும் அடித்தும் சித்திரவதை செய்துப்பின் புறத்து வழியால் ஓட முயன்றான்.

"டேய்! நில்லு... நில்லு... இனி தப்பிக்க வழிகிடையாது." என்று கூறியவாறு ஒரு போலீஸ் காண்ஸ் டேபில் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அதற்குள் இன்னொரு

வன் வீதிக் கதவைத் திறந்துவிட்ட தும் தடதடவென்று இன்னும் சிலர் உள்ளே வந்து கோபாலனைத் திரி ர ஒட்டாமல் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

ஹெட் காள்ஸ்டேபில் தன் கை யில் வைத்திருந்த புகைப்படத்தை இன்ஸ்பெக்ட்டரிடம் காட்டி “ஸார்! படத்தையும் ஆசாமியையும் சேர்த்துப் பாருங்கள். இனி சந்தேகமே வேண்டாம். நாராயணபுரத்துக் கொலைக் கேளின்போது குடுமி ஆசாமியாயிருந்த இவன் இப்போது க்ராப்பு ஆஸாமியாகமாறிவிட்டான் இவ்வளவு தான் வித்யாஸம்.

இந்த ஆசாமி இவ்வீட்டில் வந்திருக்கும் உளவை இவ்வூர் வாஸி ஒருவன் என்னிடம் ரகசியமாகத் தெரிவித்தான். உடனே நான் புகைப்படத்திலுள்ள ஆஸாமி இவன் தானாவென்று பரிசீலனை செய்து சந்தேகம் தெளிந்ததும் உங்களுக்கு ஆணையனுப்பினேன். இந்தம்மாளுடைய கணவனும் இவன்.”

என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அகிலாபாய் அத்தனை அடிகளும் பட்ட அதிர்ச்சியுடன் எழுந்து “ஐயா! இவன் என் கணவனல்ல. என் தலையெழுத்துக் கதையே ஒரு பரிதாபமானது. என் கணவன் என்று நடித்து என்னைப் பாழுங்கிணற்றில் தள்ளுவதற்காக வந்த எமனே இவன். பகவான் இந்த சமயம் என்னை ரக்ஷிப்பதற்காகவே உங்களையனுப்பி என்னைக் காப்பாற்றினார், எனது நற்காலத்திற்குத் தான் போலும். என்னை பொம்மைக் கல்யாணம்போல் செய்துகொண்ட கணவரின் கழுத்திற்கடியில் ஒரு பெரிய ரணம் புறப்பட்ட அடையாளத்தழும்பு இருந்தது. அந்த ஒன்று தான் இன்று என்னை இந்தகொலைப் பாதகனிடமிருந்து காப்பாற்றியது. என் அண்ணனுக்கு அந்த விஷயம்

தெரியாதுதான் ஏமாந்துவிட்டான். இதோ இந்த நகைகளைக் கொண்டு வந்து அன்புடன் பரிசளிப்பதாகக் கூறிக் கொடுத்தான். இதுவும் திருட்டு சொத்தாகத்தானிருக்கு மென்பதற்கு ஐயமே இல்லை. இதோ! இவைகளைப்பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று நகைகளைப் போலீஸாரிடம் கொடுத்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஏகாம்பரம் பிறவியிலேயே மிக்க நற்குணம், இளகிய மனது, பச்சாதாபம் முதலியன உடையவர். தான் போலீஸ் அதிகாரி என்கிற இறுமாப்பினால் சிலர் தடபுடலாக அதிகாரமும் வீண் அட்டகாஸமும் செய்து எகிறி குதிப்பார்கள். ஏகாம்பரம் அந்த விதிக்கு விலக்கானவர். தானே கையும் களவுமாகப் பிடித்த திருடனாயிருப்பினும் வாயா வார்த்தையாகப் பேசுகாரியத்தைச் சாதிக்கும் அலாதி குணம் படைத்தவர்.

ஆகையால் அகிலாவின் சரித்திர மறியாவிடினும் அவளுடைய கபடமற்ற முகத்தின் பரிதாபமும் அபலைத்தனமும் அவரைச் சற்றுக்லக்கி விட்டன. அவர் சாந்தமான குரலில் “அம்மணி! இந்த மனிதனை இதற்கு முன் நீங்கள் பார்த்ததுண்டா! இவனைப்பற்றிய வேறு ஏதாவது விஷயம் தெரியுமா! எது தெரிந்தாலும் தைரியமாய் உள்ளபடியே கூறுங்கள்” என்றார்.

அகிலா:— (விசும்பிக்கொண்டே தனது கதையைக் கூறிய பிறகு) ஐயா! அதற்குப் பிறகு எனக்கு அந்த பூண்டுகளைப் பற்றியே தெரியாது. இந்த மகாபாவி என் மாமனாரையும் வஞ்சித்து அவரிடமிருந்த ரொக்கத்தை அப்படியே விழுங்கி விட்டதாகவும் அதனால் எனக்கு ஜீவநாம்சம் கொடுப்பதற்கும் வகையில்லை என்றும் ஒரு சமயம் அந்த

பாவிதன் சொல்லியதுமட்டும் தெரியும். அதற்குப் பிறகு அவர்களும் எக்கேடுகெட்டார்களோ தெரியாது.

ஏகாம் :—ஐயோ, பாவம்! உன் சரிதை மிக்க விசனகரமாக இருக்கிறது. உங்கள் அண்ணன் எங்கே போனான் என்பது தெரியாதா!

அகிலா :—எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. இன்று காலைில் இந்த

சண்டாளனை என் கணவன் என்று கூறி இங்கு கொண்டுவந்து சென்றவன் இன்னும் வரவில்லை. அந்த சம்பவத்திற்குப்பிறகு என் அண்ணனிடம் நான் அதிகம் பேசுவதே கிடையாது. அவனே வேறு மாநிரி ராக மாறிவிட்டான். எல்லாம் என் விதிதான்—என்றபோது அவளால் தாங்கமுடியாத துக்கம்பொங்கியது.

ஏகாம் :—உம்! அழாதேம்மா! என்னுடைய இத்தனை வயசு அறு பவதில் நான் உலகில் கண்டுள்ள பரிதாபம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. அதில் இதுவும் ஒன்று. அகாலமாகி விட்டது. நாங்கள் இந்த குற்றவாளியைக் கொண்டுபோகிறோம். உனக்குச் சம்மன் வரும். நீ வந்து சாக்ஷி சொல்லவேண்டும். விட்டில் இப்

போது உனக்குத் துணையே இல்லை யே! தனிமையாக இருப்பாயா!

அகிலா :—உம்... ஒண்டிக்கட்டையான வாழ்க்கையையே என் தலையில் எழுதிவிட்ட பிறகு இனி பயமாவது நடுக்கமாவது எத்தனையோ இரவுகள் என் அண்ணன் என்னை இப்படித்தான் தனித்து விட்டுவிட்டு தேரு திருவிழா என்று சொல்லிக்

கொண்டு போய்விடுகிறான். ஆண்ட வன்தான் எனக்குத்தனை.

ஏகாம்பரம் சட்டப்படி அகிலா வின் வாக்குமூலத்தைப் பதிவுசெய்து கொண்டு சூற்றவாளியை இழுத்துக் கொண்டுபோய் லாரியில் ஏற்றச் செய்தார். இதற்குள் அச்சியு க்ராமத்திலிருந்தவர்கள் அப்படியே வீதியில் கஜ கஜவென்று சூழுவீட்டார்கள்.

அகிலாவைப்பற்றி அவ்வூர் ஐனங்கள் மிகவும் புகழ்ந்து பேசியதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டரின் மனது அவரையறியாது பூரித்தது. ஐனங்களை விலக்கியனுப்பிவிட்டு அகிலாவைப்பார்த்து 'அம்மணி! இங்குள்ள யாரையாவது துணைக்கு வைத்தக் கொண்டு படுத்திருங்கள். நான் நாளை வருகிறேன்.' என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றார். தன் தாயார் தகப்பனார் இறந்த அன்று கூட அகிலாவுக்கு இத்தனை துக்கம் தெரியவில்லை. இன்றுதான் அவளுக்கு அயோமயமான நிலைமை உண்டாகி மனது மிகவும் முறிந்து விட்டது. இத்தகைய பாவ ஜென்மத்தைத் தாக்கிக்கொண்டு உலகில் இருப்பதைவிடத் தற்காலம் செய்து கொண்டு உயிரை விட்டுவிடலாம். என்கிற எண்ணம் அதீதமாகப் பொங்கி எழுந்தது. அரைகூணத்தில் என்னைப் படுகரகத்தில் வீழ்த்த இருந்த பயங்கரத்தை என்னால் சிக்கவே முடியவில்லை. இத்தனை அவமானங்கள் போதா தென்று இனி கோர்ட்டும் சாக்ஷியும் வேறு வேண்டியிருக்கிறதா! போதும்! போதும்! எனது அவலப்பிழைப்பின் வெட்கக்கேடு. கணவரை வந்த கற்பழிக்கப் பார்த்தான் என்று மானத்தைவிட்டு நீதிஸ்தலத்தில் கூறுவதைவிட அதற்குமுன்பே என்னை நான் துலைத்துக்கொண்டு

விட்டால் பூமாதேவிக்கு ஒரு ஆத்மா ஒழிந்த பாரம் துலையும். என் அண்ணனுக்கும் நான் பாரமாயிருந்து உபத்ரவிப்பது ஒழியும். இன்று இந்த பாதகன் வந்ததுபோல் நாளை ஒருவன் 'நான்தான் உன் கணவன்' என்று கூறிக்கொண்டு வருவதற்கு ஏன் இடம் கொடுக்கவேண்டும்? எல்லா அம்சத்திற்கும் என்னுடைய மறைவு எத்தனையோ நல்லதாக முடியும். அதைவிட்டு ஏன் துன்பப் படவேண்டும்?' என்று தனக்குள் அதீதமாய் எண்ணியவளாய் கதவுகளை இழுத்துச் சாத்திக்கொண்டு தனியறைக்குச் சென்றாள்.

இதற்குள் இரவு வெகுநேரமாகி பொழுதும் விடியும் சமயமாகிவிட்டது. ஆங்காங்கு சில பக்ஷி ஜாலங்கள் பாடத்தொடங்குவதைக் கேட்டபிறகுதான் "அடாடா! பொழுதுவிடியும்நேரமாகிவிட்டதா!" என்ற ஒரு அதிர்ச்சி உண்டாகியது. வெறிவிடித்தவன்போல் புறக்கடைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு ஓடினாள். அவளுடைய நிலைமை அயோமயமாகி, உயிர் இருக்கிறதா! இல்லையா! என்கிற சந்தேகமாகவே இருந்தது.

31

ஸாயிநாதனின் ஆனந்தத்திற்கு எல்லாவகுத்தே கூற முடியாது. தான் திடீரென்று சொர்க்கத்திற்குத் துக்கிக்கொண்டு வரப்பட்டது போன்ற ஒரு மகத்தான சந்தோஷம் உண்டாகியதால் தான் எங்கு வந்திருக்கிறோம், என்ன செய்கிறோம், யாரைத் தனிமையில் விட்டு வந்தோம் என்கிற எண்ணமே அடியோடு மறந்துபோய்விட்டது. ரத்தப் பரபாவின் வீட்டிலிருப்பதையே அவன் சாக்ஷாத் வைகுண்டத்திலிருப்பதாக நினைக்கும்போது அவனது கள்ளமனம் கோரும் காதல் பிடமும் கிடைத்துவிட்டதென்றால்

அவனால் அச்சந்தோஷத்தைத் தாங்க மாட்டாது உயிரே போய்விட்டாலும் போய்விடும். அத்தகைய அதிர்ச்சியில் மூழ்கிக் கிடந்தான்.

முதல்நாள் பார்த்த நாட்டியத்தை விடப் பன்மடங்கு, ஏன்? மதிப்பி டத்தகாத அத்தனை உயர்வாயும், தேவமாதாதான் பூமியில் இறங்கி வந்து இத்தகைய அபூர்வ நாடகம் ஆடுகிறாளோ! என்றுகூடப் ப்ரமித்து விடும்படியும் இருந்தது. நாட்டியம் முடிந்ததும் வீட்டிற்கு வந்தாயிற்று. மறுநாள் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் வரையில் ரத்னப்ரபாவைக் கண்ணிலேயே காணவில்லை.

'ஒரு தேவதாசிகூட இம்மாதிரி அடக்க ஒடுக்கமாயும் கலையில் ஆர்வத்துடனும் இருக்கிறாளா!' என்பதைப் பார்க்கும்போது அவனுடைய ஆச்சரியம் கரைபுரண்டது. மறுநாள் காலை அவ்வூர் காவேரியில் ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு ரத்னப்ரபா தலைமுறை, தலைமுறையாய் ஸேவை செய்யும் மீனாம்பிகை கோயிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

இவனுக்கு சகலவீதத்திலும் கவனித்து உதவியெய்யும்படி ஒரு தனி நபரைரத்னப்ரபாவற்படுத்தியிருந்ததால் காலிச்சாப்பாட்டைத் தயாராகக் கொடுத்து உபசரித்தான். ரத்னப்ரபாவின் வீடு ஒரு சிற்றரசியின் வீடுபோல் காணப்பட்டதேயன்றி சாதாரண ஒரு தாசியிடையத் தோன்றவே இல்லை.

தாசி வீட்டுன்றால் சதா சர்வகாலமும் யார் யாரோ கண்டவர்களும் வருவார்கள். வீட்டில் மரியாதையோ, கவுரவமோ, கண்ணியமோ இருக்காது. மானமென்பது மருந்திற்கும் அகப்படாது. சோதாக்களின் கூட்டமும் கூத்தாடி

களின் சகவாஸமும் முறைப்படியே இழிவான பிழைப்பும் தான் காணப்படும் என்று உலகம் கூறுவதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டு மிகவும் ச்ரேஷ்டமான முறையில் அங்கு காணப்படுவதைக்கண்டு மனம் பூரித்தான்.

கல்யாண வீடுகளுக்கும் சபாக்களுக்கும் நாட்டியமாட ரத்தினப்ரபா போவதே கிடையாது. அவள் கற்ற கலை ஆண்டவனுக்கே அர்ப்பணம் என்னும் ப்ரதிக்கூறையைக்கொண்ட மகா சிலவதியாகையால் தனது முறைகளுக்குட்பட்ட கோயில்களுக்கும், இதர கோயில்களில் விசேஷமென்று அழைத்தால் அங்கும் போய் கைக்கரியம் செய்வது வழக்கம்.

அம்மாதிரி முறையில் யாரேனும் கோயில் அதிகாரியோ, தர்மகர்த்தாவோ வந்து நாட்டியத்திற்குக் கேட்பதும் நேரில் அவளைக் கேட்பதில்லை. அவளுடைய தகப்பனார் வயதானவர் இருக்கிறார்; அவரிடம்தான் பேசிக்கொண்டுபோவார்கள்.

தினம் காலையில் 7 மணிமுதல் 9 மணிவரையில் ஒரு மகா பண்டிதரால் கீதா காலக்ஷேபம் நடக்கிறது. அதன்பிறகு கோயில்முறை கைக்கர்யத்தை, இக்காலத்திய சில உபயோகமற்ற அல்பதாசிகளைப்போல் அலக்ஷியம் செய்து வெறுக்காமல் அதை மகோன்னத கைக்கர்யமாகக் கருதி தானே சென்று குடவிளக்கேற்றி ஆராதனை செய்வீத்து சம்பிரதாய நாட்டியமாடியின்னர்தான் சாப்பிடுவான்.

சாப்பிட்டபிறகு பகல் மூன்று மணிவரையில் அவளுக்கு எந்தெந்த புத்தகத்தைப் படிக்கப் பிரியமோ அவைகளையும், உலக விஷயங்களையுமறி ய தினசரிகளையும் படிப்பான். மூன்று மணிக்குமேல் 4 மணி வரை

யில் ஒரு ஆங்கில மேதாவி வந்து ஆங்கில கவிஞர்களுக்கு அர்த்தங்களையும் ஆங்கில கவிதைப்பற்றிய விஷயங்களையும் சொல்லுவார். அதற்குமேல் சம்ஸ்கிருதம், பிறகு சங்கீதம். அபிநயம். இப்படியே தனக்கு நேரத்தைத் தானே வகுத்துக்கொண்டு வெகு உத்ஸாகமாய் காலத்தைக் கழிப்பான். இரவு 8 மணிக்குமேல் ஒரு பண்டிதர் இவள் வீட்டுவாசலில் இராமாயண காலக்ஷேபம் செய்யவும் அதை யார் வேண்டுமாயினும் வந்து கேட்கலாம் என்றும் தர்ம கைங்கர்யமாகச் செய்திருந்தான்.

இந்த விஷயத்தைப் பாராட்டியும் ரத்னப்ரபாவைப் புகழ்ந்தும் பேசாதவர்கள் இல்லை. இரவு 10 மணிக்கு மேல் தானாக சிறிதநேரம் மனம் லிபித்து பகவானுக்குமுன்பு பரவசமான பக்தியோடு பாடிப் பஜித்துப் பின்னர் அதே ஆனந்தத்தில் கண்ணயர்ந்துவிடுவாள். சந்திரனைக் கண்டு மலரும் இதழ்போல் அவளுடைய மலர்ந்த இதழ்முகம் களங்கமற்றுக் கலைக்கனலும், அறிவுச்சுடரும், வைராக்ய ஜோதியும் ஒருங்கே விச இன்பக் கனவுகள் கண்டு கொண்டு படுத்திருக்கும் அழகை அவளைப் பெற்ற தாயே கண்டு ப்ரமித்துத் திகைத்துப்போய் ஒரு நெடுமூச்செறிந்த மவுனம் சாதிப்பாள்.

சாமிநாதன்வந்து நான்கு நாட்களாகிவிட்டன. அவனுக்கு வீட்டுக் கவலையோ, மான அபிமானத்தின் மீது த்ருஷ்டியோ ஒன்றுமே இல்லாது உறைந்துபோய் விட்டான். வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமானால் காரிலேயே போய்வரலாம் என்று ரத்தினப்ரபா சொல்லியதற்கு "எனக்கு வீட்டிற்குப் போகவேண்டிய அவச்யமே இல்லை" என்று ஒரே மர்மமாகக் கூறிவிட்டதால்

அவளது ப்ரம்மாண்டமான தோட்டத்துச் சிறு வீடுகளில் ஒன்றை அவனுக்கென்று விட்டு சகல சவுகரியங்களையும் செய்துவந்தாள்.

அகிலாவுக்குத்தான் கணவன் வந்துவிட்டான்; இனி என்ன கவலை? என்கிற எண்ணத்தினால் அடியோடு வீட்டை மறந்தான். இவன் புதிய உலகவாழ்க்கையின் மோகத்தில் வெகு ச்ரத்தையாயும் கனிகரமாயும் தெளிவாயும் பாடம் கற்றுக் கொடுப்பதை ரத்னப்ரபா மிகவும் ரஸித்தாள்; ஆனால் அந்த அல்பனின் இதயத்திற்குள் புகுந்து கொண்டு வேலைசெய்யும் கல்மஷக்கிருமியின் விஷத்தை அந்த பரிசுத்தை எப்படி அறியமுடியும்?

பாடம் சொல்லிக்கொள்ளும் நேரத்தைத்தவிர அவள் அவனைப் பார்ப்பதுகூடக் கிடையாது. ஒன்றிரண்டென்று ஒரு வாரமாகிவிட்டது. ஸ்வாமிநாதனின் முகம் நவநாகரிக ஷோக்குப் பேர்வழிகளைப் போல் மழுமழுவென்று முகக்ஷவரத்துடனும் தலைமட்டும் வளர்ந்தும் காணப்பட்டது. பஞ்சகச்சுவேஷ்டிமாறி அடையவளைஞ்சான் சாதாரண தட்டுசுத்து வேஷ்டி உடுத்து வெள்ளையாக பனியன் அணியத் தலைப்பட்டான். பட்டை பட்டையாகப் பூசியிருந்த விபூதி நெற்றியில் இருக்கிறதோ; இல்லையோ! என்று ப்ரமிக்கும்விதம் இட்டுக்கொண்டு அழகிய பரிமள ஜவ்வாது பொட்டு அணிந்து தன்னழகைத் தானே நிலைக்கண்ணடியில் கண்டு வியந்தான்.

‘முட்டான்தனம்! பாதிவயதாகி விட்டபின்னர் இந்த புத்தி வந்தது. முன்பே எங்கே புல் மேயப்போய் விட்டதோ! தெரியவில்லை. மடையன்போலும் காட்டுமிராண்டிபோலும் காலந்தள்ளினேன். என்ன

அழகாயும் வசீகரமாயுமிருக்கிறது. என் தோற்றம் எனக்கே ப்ரமிப்பா யிருக்கையில் ரத்னப்ரபாவுக்கும்... ..என்று தனக்குள் தான் பித்தன் போல் பிதற்றிக்கொண்டான்.

அகிலாவின் கணவன் அவனை எங்கேயோ ஊருக்கு அழைத்துப் போய் விடுவதாகச் சொன்னானே! ஒருவேளை நான் வரவில்லை என்று காத்திருப்பானே! அவர்களை ஏன் நான் வீணாக காக்கவைக்கவேண்டும். அவர்களை அனுப்பிவிட்டால் ஒரு பாரம் அடியோடு குறைந்து நிம்மதியாகிவிடும். எதற்கும் நாம் நேராகப்போய் அவர்களை அனுப்பி விட்டே வந்தவிடுவோம்” என்று ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தான தும், தயங்கியும் அசடு வழிந்தும் பேந்தப் பேந்த விழித்தவாறும் “இன்று நான் எங்கள் ஊருக்குப் போய் அங்கு சாமான்களை ஒழித்து விட்டைக் காலிசெய்தவிட்டு வர வேண்டும். வீணாக வாடகைக் கொடுப்பானேன் என்று பார்க்கிறேன்” என்று இழுத்தான்.

ரத்தீ.—நான்தான் முன்பே கேட்டேனே! தாராளமாய்ப் போய் வாருங்கள். தங்களுக்கு யாரையாவது இங்கு அழைத்துவரவேண்டுமாயின் உடனே கூட அழைத்து வாருங்கள்... ஆமாம்... தங்கள் மனைவி எங்கிருக்கிறார்கள்?

இக்கேள்வி ரத்தினப்ரபாவின் வாயிலிருந்து வருமென்று சாமி நாதன் கனவுகூடக் காணவில்லையாத லால் அவனை ஒரு முழு உயரம் தூக்கிவாரிப்போட்டு நிலை தடுமாறி விட்டது. தன் கலவரத்தையும், அசட்டு விழிப்பையும் எங்கே அவன் தெரிந்துகொண்டு விடுவானோ என்று ஒருபுறம் தோன்றியது. மெல்ல சமாளித்துக்கொண்டு,

“உம்... தங்களுக்கு விஷயமே தெரியாதென்று நினைக்கிறேன். எனக் காவது மனைவியாவது, கனவிலும் கூட இல்லை...” என்று அவன் மனமும் நெஞ்சும் துணிந்து எப்படித் தான் சொன்னானோ! சடக்கென்று கூறினான்.

இதைக்கேட்ட ரத்னப்ரபா அவன் முகத்தை ஒருவிதமான விப்பபுடன் கூர்ந்து ஏற இறங்க பார்த்துப்பின் ‘ஓ! தங்களுக்கு விவாகமே ஆகவில்லையா!’... என்று குறும்புப் புன்னகையுடன் கேட்டாள். இக்கேள்விக்கு எவ்விதமான பதிலும் சொல்வதற்கு முடியாமல் சிறிதுநேரம் ப்ரமிப்பும் குழப்பமும் அடைந்து தவித்தான். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் “அம்மணீ! மன்னிக்க வேண்டும். இதுவிஷயத்தில் என்னை எதுவுமே கேட்காமல் விட்டுவிடும் படிக்கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ரத்தீ.—அது மிகவும் வாஸ்தவம், பிறர் விஷயத்தில் நான் தலையிடுவது பெருங் குற்றமேயாகும். இதை யும் நானறிவேன். இருப்பினும் தங்களுக்கு விவாகமாகிவிட்டதைத் தங்களுடைய இரட்டைப் பூணூலும் பஞ்சகச்ச வேஷ்டியும் அறிவிக்கின்றனவல்லவா! அதனால் கேட்க இடமிருக்கிறது கேட்டேன்.

சாமி.—(முழுபூசனிக்காயை இனி சோற்றில் மறைக்கமுடியாது அகப்பட்டுக்கொண்டதை எண்ணிக் கலங்கினான். “இனி மறைக்காமல் எதையாவது சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்” என்று எண்ணி சற்று கலக்கத்துடன்,) “அம்மணீ! தாங்கள் பூசித்ததும் உண்மை. உலகமறிய பந்தம் ஏற்பட்டதென்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் கல்யாணம் செய்தும் ப்ரம்மசாரி... என்கிற பழமொழி எனக்குத்தான் பொருத்தம். அவன் ஒரு பவித்தியம்...

ராத்:—ஆ !...பயித்தியமா !... ஐயோ! மிகவும் விசனமாயிருக்கிறது. பைத்தியத்திற்கு வைத்தியம் ஒன்றும் செய்யவில்லையா!

சாமி:—அம்மணி! அதை நினைத்தாலே என் மூளையும் கலங்கிவிடும் போலிருக்கிறது. என்னை மன்னித்துச் சற்று கார் கொடுக்கவேண்டும்—என்றான்.

ரத்தினப்ரபாவும் அதற்குமேல் எதுவும் கேட்காமல் தனது மனப் பூர்வமான அனுதாபத்தைக்காட்டியபின் காரை எடுத்துச்செல்ல அனுமதி கொடுத்தான். சாயிநாதன் நினைவில் ஸரஸா ஒரு வினாடி கூடத்தோன்றியதில்லை. புதிய மோகத்திலீடுபட்டு மூழ்கிய வேகத்தில் உலகையே மறந்தான்.

தான் சற்றும் எதிர்பாராதவிதம் ரத்தினப்ரபா, மறைந்து போன நினைவைக்கிளறியவுடனே, ஏதோ ஒருவிதமான குழப்பம்...சொல்லத்தெரியாத ஒரு உணர்ச்சி அவனது வரண்ட இதயத்திலும் எழுந்து ஒரு சிறிய போராட்டத்தை...புசிலை... உண்டிபண்ணியது.

இத்தனை நாட்களில்லாத ஒரு தனி உணர்ச்சி திடீரென்று தோன்றியதைப்பின்னும் கிளறுவதுபோல் அங்கு கண்ணெதிரில் நடக்கும் காட்சி அமைந்தது. தினம் இரண்டு வேளைகளும் ஏழைக் குழந்தைகளுக்குப் பால்வார்க்கும் சிறந்த தர்மகைக்காயத்தை ரத்தினப்ரபா தன்கைகளாலேயே தினம் இரண்டு காலமும் செய்துவருகிறான்.

அன்று பால் வாங்கிக்கொள்ள வந்துள்ள தாய்மார்களும் தகப்பன் மார்களும் தம்மம் குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சிக்குலாவி சீராட்டி "இருடா கண்ணூ! தர்மதேவதையான அம்மா வந்து பால் கொடுப்பாங்கடா! ராஜாத்தி!

உனக்கு பசிக்குதாம்மா...ரொம்ப பசிக்குறதாம்மா...அதோ அம்மாவராங்க பாரு. அம்மாளுக்கு கை கூப்பி கும்பிடு போடு. அந்தம்மாதாண்டா உனக்கு அசல் அம்மா...பாலைவார்த்து உன்னைக் காப்பாத்தருங்கடா என் முத்தே...என் மோகனவடிவே!" என்று கொஞ்சுவதுதான்.

அதை இங்குவந்த நாள் முதலாகத்தான் கண்டும் காணாததம்போல் இருந்தானேயென்றி அதனால் எவ்விதமான உள்நுணர்ச்சியும் தோன்றாதிருந்த அவன் மனமே வியக்கும்படி இன்று இந்தியிடம் அவனையறியாது ஒரு புதிய வேகம்...புதிய அலை...இதயத்தில் மோதியது. நம் குழந்தையும். இப்போது இம்மாதிரி தானே வளர்ந்து தன் தேவபாஷையில் மந்திரச் சொற்களால் இன்னிசைப் பாடியும், மோகனப் புன்னகை புரிந்தும் மந்தகாஸம் செய்து மலர்ந்த இதழ்போன்ற முகத்துடன் ப்ரகாசிப்பானல்லவா!...என் கிற எண்ணம் ஒரு கூணநேரத்தான் தாண்டவமாடியது. ஸரஸாவின் மீதிருந்த கோபமும் அவள்பால் கொண்டிருந்த வெறுப்பும் அர்த்தமற்ற அகக்காரமும், உபயோகமற்ற பிடிவாதமும் ஆதியில் கொண்டது இன்னும் மாறவில்லையாதலால் அந்த அல்ப அகக்காரத் திமிர்தலைக்கேறியதால் எழுந்த உணர்ச்சி அப்படியே அடங்கிவிட்டது.

தனக்குப் பிடிக்காத காரியத்தை உலகம் சிரிக்கும்படிச் செய்துவிட்ட அவனையாவது இனி அழைப்பதாவது. பயித்தியம் பிடித்துவிட்டது என்ற வார்த்தை திடீரென்று என்வாயில் வந்ததும் நல்லதுதான். இனி அதைப்பற்றி பேச்சே எடுக்க இடம் இல்லாது போய்விடும். அதோடு இப்போது என் மனம்

விரும்தியுள்ள கோரிக்கைக்கு அவன் முட்டுக்கட்டையாகவன்றே அமைவான். சீச்சி! இச்சமயம் நம் இருப்பிடமே அவளுக்குத் தெரியக்கூடாது என்று தனக்குள் எண்ணமிட்டவண்ணமிருக்கையில் அங்கு ரத்தின்பரபா வந்து 'ஸ்வாமி! கார் அதோ தயாராயிருக்கிறது. சாமான்கள் ஏதாவது கொண்டுவர வேண்டுமாயினும் கூட இதிலேயே கொண்டுவருங்கள்' என்று யாழினும் இனியத்வனியில் இசைத்தாள். இதைக்கேட்ட அவன் உள்ளம் மலர்ந்தது, அடுத்த நிமிஷமே சற்று சமாளித்துக்கொண்டு மிக்க மகிழ்வுடன் காரில் ஏற, அது பறந்தது.

32

அஸ்தமன சமயத்தின் அழகை அள்ளிப் பருக அங்கு மிங்கும் புள்ளினங்கள் பறந்து ஓடி ஆடி ஆரவாரம் செய்கின்றன. காவேரிக்கரையில் பெண்கள் பாத்திரங்களை துலக்கியும், முகங்களைக் கழுவினும், சிலர் குளித்தும், சிலர் துணிகளைத் துவைத்தும் குடங்களில் தண்ணீர் மொண்டு இருக்கும் காட்சிகள் மிக்க மனோரமாயிருக்கின்றன.

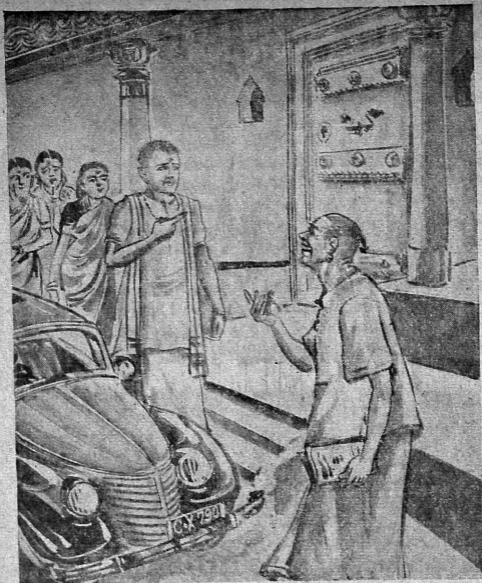
ஆனந்தமாகப் புல்லை மேய்ந்து விட்டு ஆவினங்கள் ஓய்ந்த நடைபுடன் தமது கழுத்திலுள்ள மணிகளின் ஓசை காதுக்கு மதுரகீதம் பாடுவதுபோலிருக்கும் அந்த ஆநந்தத்தைச் சிதறடிக்கும் பைசாசத்தவனியில் பூம். பூம். என்று பெருத்த ஊழைமிட்டுக்கொண்டு கார் அந்த சிறிய க்ராமத்திற்குள் புகுந்ததோ இல்லையோ, மாடுமேய்க்கும் பையன்கள் முதல் காவேரிக்கு சந்தியாவந்தனம் செய்வதற்காக வந்த வைதீகர்கள் வரையில் வேடிக்கைப் பார்க்கச் சுற்றிக்கொண்டார்கள்.

கார் சாமிநாதன் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றதும் ஸாமிநாதன் அடியோடு நூதன மனிதனாக மாறிவிட்டதால் சடக்கென்று முதலில் பார்த்ததும் புரியவில்லை. அடுத்த நிமிடநாதன் புரிந்துகொண்டு ஐயோ! இதென்னக் கூத்து... என்று சில பரட்டிமார்கள் வாடிவிட்டே கூறி அங்கலாய்த்தார்கள்.

அதற்குள் பக்கத்து வீட்டு ரிஷி பத்வஜதீக்ஷிதர் ஓடோடிவந்து தாங்களையாரு... யாரைத்தேடராப்பலே... என்று... இழுப்பதற்குள் முகத்தை நன்றாக பார்த்துப் புரிந்துகொண்டு. அட ஆஷாடபூதி. இதென்னடா வேஷம்! ஐயோ! வினாசகாலே விபரீத புத்தி என்று கூறுவதுபோல் ஏதாவது வினாசம் வந்து விட்டதா என்னடா! ஆசாமிபோன இடமே தெரியாது எட்டு நாளாகிறது. பேஷ! டெரம்ப நன்றாயிருக்கு. காலக் கெட்டுக் கிடக்கிற கடையில் நீ ஒருவனாவது வேதாத்யயனம் செய்து கொண்டு, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றுள்ளதை அறிந்து என்னைப் போன்ற வைதீக பிச்சுக்கள் பரம சந்தோஷப் பட்டோமோ! அதெல்லாம் உலை ஏறி விட்டதா...

என்று அவர் போக்காக சொல்வதை அவன் காதில் வாங்கினால்தானே! முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு, ஓய்! போதம்; உம் முடைய உபதேசம். வேதாந்தத்துண் றீர் இருக்கையில் இன்னொருவர் எதற்குக் காணும்? அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். வீடு ஏன் பூட்டியிருக்கிறது, அகிலா எங்கே! என்று கேட்டான்.

தீக்ஷிதருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. போடா! முட்டாள் பயலே! சரியான வழியில் படி ஏறவாரம் பித்தவன் குண்டாக் கரணம் போட்டுக் கொண்டு சாக்க

டைச் சேற்றில் விழுந்ததுபோல் உன் வேஷமும் பார்வையும் இருக்கிறது. இத்தனை சடுதியில் இவ்வளவு விபீதமாக மாறிவிட்டாய் யாடா வீட்டை கவனிப்பவன். வீட்டில் தீப்பிடித்து எரிந்தாலென்ன! எமன் புகுந்து உயிரைக் கவ்விக்கொண்டு போனாலென்ன! கரடிபுலிகள்தான் புகுந்து கிரீத்தாளித்தாண்டவம் செய்தால்தான் என்னடா!

அந்த பாவிப்பெண்ணை ஒண்டிக்கட்டையாய் விட்டுச் சென்றோமே என்கிற ஞானம் உனக்கு சிரிதா

வது இருந்தால் இப்படி எட்டு நாள் ஒரேயடியாய் ஊர்சுற்றி சோதா வேஷத்துடன் திரும்பிவர உனக்கு மனத்துணியுமா! வெக்கமில்லாமே கேக்கரான் கேள்வி. வீட்டில் கொள்ளை காரன் புகுந்து அடித்துக் கொன்றிருந்தாலும் நீகவலைப்படப் போவதில்லை. மனிதனின் தராதரமோ! அடையாளமோ எதையும் கவனிக்காது ஒரு கொலைக்காரப் பாவியை நீ உன் மருமகப் பிள்ளை என்று வீட்டில் கொண்டு அடக்கமாய் விட்டு விட்டு மனத்துணிந்து

போனவன் எதற்குத்தாண்டா நீ அஞ்சப்போகிறாய். அநாதலிமகனே! நீபோன அன்றுராத் திரியே போலீஸ் தட்புடல்களுடன் வந்து அவனை கைதுசெய்து இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அந்த பரம ஸாத்தீமணியாகிய அகிலாவை, தனது நுண்ணறிவாலும் சாமர்த்தியத்தினாலும் தன் உயிரினுமினிய கற்பைக் காத்துக்கொண்டு அப்பாவியைப் பிடித்துக் கொடுத்த உத்தமியை, விடிந்து காணவில்லை.

வீட்டை விட்டு வெளிவந்து பார்த்தறியமாட்டோம். உன் மனைவி இறந்துவிட்டாளென்றும் அகிலாவின் கணவன் ஓடிவிட்டான் என்றும் நீ இதுகாறும் சொல்லிவந்ததை நாங்கள் நம்பி ஏமாந்து மோசம் போனோம். அன்று அகிலா சகல விஷயத்தையும் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சொல்லும்போது நானும் பக்கத்தில் நின்றுகேட்டு உன்பவிஷை அப்படியே அறிந்து காரித்துப்பினேன்.

மாரியாத்தான் கண்டு அகிலாவின் கைவிரல்கள் இப்படியாகி விட்டதாக வாய்க் கூசாது புளுகிய பாதகன் ஒரு சிறியகுற்றமும் இல்லாததற்கு நீயே உடைத்தாயாம். ராஜாவைப்போல் பிள்ளை பிறந்திருக்கையில் அதையும் மனைவியையும் இதேகுற்றத்திற்காகத் தள்ளி வைத்து விட்டு நெஞ்சும் இதயமும் துணிந்து இறந்து விட்டதாகச் சொன்ன உன்னைக் கண்ணால் பார்ப்பது கூடத்தோஷண்டா...

இரவு இருந்தபெண் எப்படி மாயமாய் மறைந்துவிடுவாள் என்று கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை. கட்டாயம் அந்த மானவதி தற்கொலை புரிந்து கொண்டு தான் இறந்திருப்பாள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாங்களும் ஏரி, குளம்,

கிணறு, காவேரி, முதலிய இடங்களில் தேடிப் பார்த்துவிட்டு பஞ்சாயத்துடன் அதிகாரிக்குத் தெரிவித்துப் பின் கதவைப் பூட்டி முனுசீப்பிடம் சாவியைக் கொடுத்து விட்டோம். மானங்கெட்டவனே! இனி முட்டிக் கொண்டு அழு...

என்று சாவிக்கொடுத்து மெஷின் போல் தன் போக்காகக் கூறுவதைக் கேட்கக் கேட்க சாமிநாதனின் கண்களே இருண்டு தலைசுற்று வதுபோலாகிவிட்டது. தனது ஊழலும் குட்டும் இப்படி திடீரென்று இத்தனை சடுதியில் வெளியாகிவிடும் என்று அவன் கன்வுகூடக் காணவில்லையாதலால் தலைமீது இடி இடித்ததுபோலாகியது.

தன் மருமகப்பிள்ளை என்று வந்தவன் கொலைக்காரனா... இல்லையே! அசல் கோபாலனின் சாயல் நன்றாகத் தெரிந்ததே!... நானா அப்படி ஏமாறுவேன்... அவன் கொலைபாதகனாக போலீஸில் பிடித்துச் சென்றார்களா! அகிலாவைக் காணவில்லையா! என்கிற பலவிதமான கேள்வியும்புகள் திக்குக்கொன்றாக வந்து அவன் மூளையில் குத்துவதுபோலிருந்தன.

தனது இத்தனை சங்கடத்திற்கு மத்தியில் தனது இந்த ஊழல் ரத்தினப் பரபாவின் மோட்டார் ஓட்டிக் குத் தெரிந்துவிடப்போகிறதே என்ற திகிலும் ஒன்று புகுந்தது. அதோடு தன்னுடைய இந்த விஷயம் ரத்னப் பரபாவுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் தனது மனக்கோட்டை இடிந்து பொடிசூரணமாகிவிடுமோ! என்றும் தோன்றியதால் முதலில் ட்ரைவர் எங்கிருக்கிறான் என்று பார்த்தான்.

தெருக் கோடியில் மரத்தடியில் காரை நிறுத்திவிட்டு அதை ஏதோ பழுது பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் சற்று மூச்சு வந்தது

ரினும் முகத்தில் பயித்தியக்கார
னை தாண்டவமாத விழிக்கிறான்.

இவன் விழிப்பதைக் கண்ட
தீக்ஷிதர், என்னடா விழிக்கிறாய்!
என்று ஏளனமாகக் கேட்டார்.
சாமிநாதனுக்கு ஒன்றுமே பதில்
சொல்லத் தெரியாமல் தடுமாறினான்.
உடனே முனுசிப்பிடம் சாவியை
வாங்கி வீட்டைத் திறந்து பார்த்
தான். வீட்டில் வைத்தது வைத்த
வாறே இருந்தது. தன் பெட்டியைத்
திறந்து பார்த்தான். அதில்மேலோடு
கதவின் இறக்கினால் ஒரு கவரை
உள்ளே திணிக்கப்பட்டிருந்ததைக்
கண்டு எடுத்தபலித்தான். கோணல்
மாணலாக இரண்டு வரிகள் காணப்
பட்டன.

அண்ணி என்போருட்டு நீ
அடைந்த சாமம் எண்ணிமுடியாத
அதற்காக உன்னிடம் முன்னினை
னிப்பைக் கோருகிறேன். என்
போருட்டு நீ செய்யவேண்டிய
கடன் இன்னும் ஒன்றுதான் பாக்கி
அது தான் என் மரணத்திற்காக
ஒரே ஒரு முழுக்கு. அதோடு சகல
பீடையும் விட்டு விலகிவிடும்.

எனது கடைசி, நமஸ்காரம்.

அபாயவதி, அகிலா...

இதை வெகு கஷ்டப்பட்டு இடது
கையினால் எழுதியிருப்பதை அந்த
எழுத்துக்களின் பரிதாபமே நன்கு
எடுத்துக்காட்டியதைக் கண்டதும்
அவனையே அறியாமல் ஏதோ ஒரு
மின்னாரத் தாக்குதல் உண்டாகி
செம்மட்டியால் மண்டைமீது பளி
ரென்று புடைப்புது போன்ற
அதிர்ச்சி உண்டாகி "ஹா!...
மரணமா... நான் முழு கு வ தா...
என்னே விபரீதம்!... என்ற வார்த்
தைகள் அவன்வாயினின்றும் வெளி
யாகி, இன்னதென்று உணரவே
முடியாத வேதனைகள், சங்கடங்கள்,

ஏககாலத்தில் வந்து சூழ்ந்து
கொண்டன.

நாம் எண்ணியது ஒன்று... நடப்
பது ஒன்றாக ஆய்விட்டதே, கிணறு
வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது என்
பார்கள். என் விஷயத்தில் ப்ரம்ம
ராக்கூளே புறப்பட்டுவிட்டதே!...
அகிலா எப்படி மாயமாய் மறைந்
திருப்பாள்... இக்கடிதம் அவளுடைய
மரணத்தையல்லவா குறிப்பிடுகிறது.
இந்த மகத்தான சோதனைக்கு என்ன
செய்வது. என்று திகைத்துப்போய்
நின்றான். அவனுக்கு ஒன்றுமே நிலை
கொள்ளாத கலவரமாகவே ஆய்
விட்டது.

அதே சமயம் மாடுமேய்க்கும்
பையன் ஒருவன் வெகு வேகமாக
ஓடிவந்து தம்மாம்மா! நம்ப ஊர்
கோடலே இருக்கும் பாழுக்கணத்
திலே கழுதும் காக்கையும் வட்ட
பிட்டுப் பறக்கிறது. ஒரேநாத்தமாய்
நாருகிறது. எட்டிப்பார்க்க எனக்கு
பயமாயிருந்தது. ஹரிஜன காத்தா
னைப் பார்க்கச் சொன்னேன். அவன்
எட்டிப்பார்த்துவிட்டு ஏதோ பிணந்
தான் அழுகிவிட்டிருக்கவேண்டும்.
அதுதான் நாத்தமாய் நாருகிறது.
இதை நாம் முன் நின்று எடுத்தால்
வீண் தண்டாவாக வந்துசேரும்.
போலீஸாருக்கு சொல்லிவிட்டால்
நமக்கு கவலை விட்டுப்போகும். இப்
போதே முனுசிப்பு மூலமாய் போலீ
ஸுக்கு சொல்லியனுப்புகிறேன்னு
ஒடனே சொல்லியனுப்பிவிட்டார்.
இந்த ஊட்டு அம்மாளைக்
காணும்னு தேடராங்களே! ஒரு
வேளை அவங்க பிணமாக இருக்
குமோ என்றுகூட அவரு சொல்
ராறு என்றான். இதையும் கேட்ட
சாமிநாதனின் நிலைமை எப்படித்தா
னிருக்கும் என்று வர்ணித்து எழுத
முடியுமா? உலகமே தலைகீழாகச்
சுழலுவதுபோல் தோன்றியது.

வாசகர்களின் ஆனந்தம்.

பம்பாய் வாசகர் டி. எம். நடராஜன் எழுதிய நீண்ட கடிதத்தில் (22-1-45) குறிப்பிடுகிறார்:—“ இந்த 1-ம் தேதி முதல் 18-ம் தேதிவரையிலும் தங்கள் மோகினி பொங்கல் மலர் வரங்குவதற்காக நான் பட்டகஷ்டம் எனக்கு அப்புண்தகத்திலுள்ள அன்பேயொழிய வேறொன்றுமில்லை.... நான் நடந்தது வீண்போகவில்லை.....மேல் அட்டைப் படத்தையும், அறகு முக்கியமாக விஷய அட்டவணையையும் கண்டதும் என் கால் வலி எங்கு போயிற்றோ அந்த பார்த்தசாரதிக்குத் தான் தெரியும். புத்தகத்தைப் பரித்தப் பார்த்தேன். ஆஹா! என்ன வனப்பு! என்ன வர்ணனைகள்! என்ன கட்டுரைகள்! என்ன கலர்ப்படங்கள்! அது ஒரு பொங்கல் விருந்துதான். ஒவ்வொரு படமும் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தருகின்றது. இன்னும் என்னவெல்லாமோ எழுதவேண்டும்போலிருக்கிறது. ஆனால் ஒன்றும் வருவதில்லை. அந்த மகாத்மா காந்தியை, அந்த பரந்தாமன் ஆசீர்வதிக்கும் படத்திற்கே ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும்.....”

ஷண்முகநாதபுரம் வாசகர் சோ. உத்தமன் (14-1-45) குறிப்பிடுகிறார்:—“மேலட்டையைப் பார்த்ததும் மனமகிழ்வோடு பரித்தேன்..... வெறும் விளம்பரமாகப் போட்டும், மலர்களைக் கூடின விலைக்கு விற்ப்பும் வரும் தமிழ்நாட்டு.....பத்திரிகைகளைப் போலல்லாது, நல்ல னைவிஷயங்களையும், அழகிய படங்களையும், சிறந்த கதை, கட்டுரைகளையும் அமைத்து தமிழ் மக்களுக்கு உதவிய தங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன்.....”

சென்னை வாசகர் டி. எஸ். வெங்கடசுப்ரமணிய அய்யர் (18-1-45) தெரிவிக்கிறார்:—“அதிக சந்தோஷம். இதற்கு முன் வரஷங்களில் தாங்கள் வெளியிட்ட எல்லா மலர்களையும் விட இம்மலர் கலர் அழகில் உயர்ந்து இருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். உள்ளே புது புது தினுசான Lay-outs, தலைப்புறத்தில் Colour strips Bleed-out, வெகு நன்றாக அச்சாகியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பக்கமும் சுத்தமாகவே அச்சாகியிருக்கிறது. பக்கத்திற்குப் பக்கம் காணும் கலர் அழகைப் பார்க்கும்போது, இம்மலர் உங்களுக்கும் காரியாலயத்தாரர்களுக்கும் அபரிமிதமான வேலையைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சயம்.....”

கட்டுரைப் போட்டி

ஐனவரி இதழ் பொங்கல் மலருடன் தாமதித்துக் கிடைத்ததால் சகோதரிகளுக்கு வேண்டிய அவகாசம் கிடைக்கவில்லை என்று தெரிவித்துள்ளதால் ஷு போட்டிக்கு 20-2-45 வரை அவகாசம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. கவனிக்கவும்.

All rights of reproduction and translation of the contents of JAGANMOHINI are strictly reserved. The names and characters in all stories in this magazine are entirely imaginary and have no reference whatsoever to real persons. JAGANMOHINI is printed and published by V. M. PARTHASARATHY at the Jaganmohini Press, Valthamanidhi Cottage, Station Road, Singaperumalkoil. JAGANMOHINI is owned and edited by Mrs. V. M. KOTHAINAYAKI AMMAL, assisted by the Editor-in-charge: V. M. SRINIVASAN, M.A., B.L.

கொஹிமா சரித்திரம்

கொஹிமாவின் சைன்பங்களின் சின்னின் தீயவை கடர்த்துவிட்டன மெதுவாகவும், திருட்டுதனமாகவும் அவர்கள் ஜப்பானியர்கள், சாகா மலைகளில் அடைந்தனர் அவர்கள் கொஹிமாவைச் சுற்றியுள்ள சில மலைகளிலே சைன்பத்தினர். சாகாக்கள் நம்

கொஹிமாவின் சைன்பங்கள் தூரத்தப்பட்டனர். அவர்களது விடுகன்கொணர்த்தப்பட்டு, குடிசைகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. அவர்களுடைய பன்றி, கோழி வகைகள், தானியங்கள் எல்லாம் கொஹிமா படிக்கப்பட்டன. ஜப்பானியர்கள் இந்தத் தாக்குதலை "இந்தியாவின்மேல் படைபெருப்பு" என்ற கூறினர்.

சம்பளங்கள் விவரமாக விசாரித்தன. ஜெனியல் மலை, ஜி.பி.டி. காடு எப்.டி.என். சாகா, பிம்பின் கடைசியாக டி. பி. பக்கை இப்பெயர்கள் குரபகத்திலிருக்கும். அது ஒரு கடுமையான சண்டை.

ஆனால் தம்மவர்கள் தம்மவையிட அதிக எண்ணிக்கை கொண்ட எதிரிகளின் தாக்குதல்களைத் தடுத்ததுமட்டுமல்லாமல் அவர்களை குறியடித்து மகத்தான நேர் வெற்றியையும் அடைந்தனர்.

இதுதான் கொஹிமாவின் சரித்திரம்.
இங்கு நமது முனிதர்கள் திருமித்தது...
"நாம் ஜப்பானியர்களைத் தோற்கடிக்கக்கூடும் நாம் அவர்களைத் தோற்கடித்து வருகிறோம்"

தேசியப் போர்குணவின் பிரகாரம்